

1555
๑ 2457
๖ ๖

มคอ. ๓ ฉบับแก้ไข (ร.๖๖)

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

ปริญญานิพนธ์
ของ
อุบลรัตน์ โพธิโกสม

13 ม.ค. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตลุมพิต 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921573, 3913058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
2523
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเฝ้าระวังความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็กไทย

บทคัดย่อ
ของ
อัครรัตน์ โพธิโกสม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2523

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการ
อบรมเลี้ยงดูกับความซื่อสัตย์ และศึกษาเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูและความ
ซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ ระดับการศึกษา
สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กในกรุงเทพและเด็กต่างจังหวัด
จากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ และ
ภาคกลาง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2
และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน ๑72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม
ข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดการอบรมเลี้ยงดูและแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์

ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลกับความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันทาง
บวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันกับความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์
กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับความซื่อสัตย์มีความ
สัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เด็กที่มีเพศต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. เด็กที่มีสภาพแวดล้อมต่างกันได้รับการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์
ไม่แตกต่างกัน
7. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่
แตกต่างกัน แต่มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

9. เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

A STUDY OF RELATIONSHIP BETWEEN CHILD
REARING AND HONESTY OF THAI CHILDREN

AN ABSTRACT
BY
UBOLRAT POTIKOSUM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
, February 1980

The purpose of this study were to find the relationship of child-rearing and honesty ; and to compare child-rearing with honesty of Thai children, among those of different sexes, educational levels, economic and social conditions and their academic achievement.

The samples of this study were 872 students which were randomly drawn from the government primary and secondary schools in Bangkok and the rural from the northern, northeastern, eastern, southern and central part of Thailand. A child rearing and an honesty test were used to collect the data.

The finding are as followed :

1. There was significantly positive correlation between a resoning child-rearing and honesty/ at the .05 level.

2. There was significantly positive correlation between a autocratic child-rearing and honesty at the .05 level.

3. There was significantly negative correlation between a laissez-faired child-rearing and honesty at the .05 level.

4. The children from different sex showed significantly difference in both child-rearing and honesty at the .05 level.

5. The children from different educational levels showed significantly difference in honesty at the .05 level.

6. The children from different environment showed no significantly difference in child rearing and honesty.

7. The children from different educational levels showed no significantly difference in child-rearing, which there was significantly difference in honesty at .05 level.

8. The children whose parents had different educational backgrounds showed no significant difference in both child-rearing and honesty.

9. The children whose parents had different occupational backgrounds showed no significant difference in both child-rearing and honesty.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.....Don M.....ประธาน
.....M. ๑.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวนา พรพัฒน์กุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ ผู้วิจิตรศึกษาซึ่งในพระคุณของท่านทั้งสองและขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ครูใหญ่ คณะครูแห่งโรงเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ ทาก เลย จันทบุรี สงขลา และกรุงเทพมหานครที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณคุณอามร เพ็งสถิตย์ คุณเสาวีวรรณ นพศรี และคุณอุมา กิจพิทักษ์ ตลอดจนเพื่อน ๆ และนักเรียนทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือทุก ๆ ด้านจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

อุบลรัตน์ โพธิโกสม

สารบัญ

บทที่

หน้า

✓ บทนำ	1
กานำ.....	1
๑ ความมุ่งหมายของการก่นควา.....	6
๒ ความสำคัญของการก่นควา.....	6
๓ ขอบเขตของการก่นควา.....	6
คำจำกัดความพิเศษ.....	8
2 เวกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	11
การอบรมเลี้ยงดู.....	11
ความซื่อสัตย์.....	18
✓ ๑ สมมุติฐานในการก่นควา.....	24
3 วิธีดำเนินการ.....	26
✓ ๑ กลุ่มตัวอย่าง.....	26
๒ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....*	28
๓ วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	34
วิธีจัดการกับข้อมูล.....	34
4 ผลการก่นควา.....	39
๑ ข้อตกลงเกี่ยวกับวิเคราะห์และแปลผล.....	39
✓ ผลการก่นควา.....	39
การหาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์.....	39
การเปรียบเทียบระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและตัวแปรต่าง ๆ	40
การเปรียบเทียบระหว่างความซื่อสัตย์และตัวแปรต่าง ๆ	43

บทที่	หน้า
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	47
บทย่อ.....	47
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้.....	47
๑ วิธีดำเนินการวิจัย.....✓.....	47
✓ 1๑ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล✓.....	47
✓ อภิปรายผล.....✓.....	48
✓ 11 ข้อเสนอแนะ.....✓.....	56
บรรณานุกรม.....	57
ภาคผนวก.....	62

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสังคม ระดับชั้นเรียน และเพศ.....	22
2 คาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์.....	40
3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศและการอบรมเลี้ยงดู.....	40
4 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการ อบรมเลี้ยงดู.....	41
5 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดู..	42
6 เปรียบเทียบระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการอบรมเลี้ยงดู.....	42
7 เปรียบเทียบอาชีพของผู้ปกครองและการอบรมเลี้ยงดู.....	43
8 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศและความซื่อสัตย์.....	43
9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่าง ระดับชั้นเรียนและความซื่อสัตย์	44
10 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เป็นรายคู่ของ เกณฑ์ระหว่างระดับ ชั้นเรียนและความซื่อสัตย์.....	44
11 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความซื่อสัตย์.....	45
12 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างสภาพแวดล้อมและความซื่อสัตย์	45
13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่าง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และความซื่อสัตย์.....	46
14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอาชีพของผู้ปกครองและความ ซื่อสัตย์.....	46
15 ค่าอำนาจจำแนกวิเคราะห์ตามรายข้อของแบบสอบถามวัดการอบรม เลี้ยงดู.....	73

16	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความซื่อสัตย์.....	51
17	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างสภาพแวดล้อมและความ ซื่อสัตย์.....	51
18	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่าง ระดับการศึกษาของ ผู้ปกครองและความซื่อสัตย์.....	52
19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอาชีพของผู้ปกครองและ ความซื่อสัตย์.....	52
20	ค่าอำนาจจำแนกวิเคราะห์ตามรายชื่อของแบบสอบถามการอบรม เลี้ยงดู.....	67

คำนำ

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันกำลังอยู่ในระยะเร่งรัดพัฒนาทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการศึกษา สังคม หรือเศรษฐกิจต่าง ๆ เป็นต้น ดังจะเห็นได้ชัดเจนจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 พุทธศักราช 2520-2524 อันมีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ประเทศชาติรุดหน้าทั้งทางด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2520 มีความมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างคุณภาพของพลเมืองให้ดำรงชีวิตในแนวทางที่จะเป็นประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคง และความผาสุกร่วมกันในสังคมไทยเป็นสำคัญ และในการที่จะสร้างเสริมให้คนอยู่รวมกันได้เป็นอย่างดีนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้คนมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและของผู้อื่น มีระเบียบวินัย มีความเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย ศาสนาและหลักธรรมอีกด้วย (แผนการศึกษาชาติ 2520 : 1)

อย่างไรก็ตามสภาพโดยทั่วไปของสังคมไทยปัจจุบัน กำลังเผชิญกับปัญหาในเรื่องภาวะเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ตกต่ำ ค่าครองชีพเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โอกาสที่จะหางานมีน้อยลง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นแรงผลักดันให้ประชาชนส่วนหนึ่งต้องหันเหไปดำเนินชีวิตในทางผิดกฎหมาย นอกจากนี้ในระยะเวลาที่ผ่านมายังมิได้มีการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับมีปัญหาคอร์รัปชันที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติงานยังบกพร่องอยู่มาก ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 : 2520-2524 จึงได้มีการวางแผนทางและมีมาตรการแก้ไขโดยการปรับปรุงการทำงานของหน่วยงานให้เคร่งครัดต่อหน้าที่มากขึ้น รวมทั้งพยายามให้การศึกษาช่วยเหลือเด็กในโรงเรียนที่ถูกต้อง เหมาะสมตามวัฒนธรรมที่ดีของไทยและการเปลี่ยนแปลงของสังคม ตลอดจนให้ความรู้ ความชำนาญในการประกอบอาชีพสำหรับเยาวชนนอกกระบบโรงเรียนเพื่อลดปัญหาต่าง ๆ ของสังคมไทย

แม้ว่าประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีเป้าหมายที่ไคพยายามเร่งรัดให้คนไทยมีคุณภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และระดับสติปัญญาอย่างมากที่สุดแล้วก็ตาม แต่สังคมไทยก็ยังเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่ขัดขวางการสร้างทัศนคติและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กให้เป็นที่ยอมรับของสังคมอีกมากมาย เป็นต้นว่า เรื่องของการสร้างคุณค่าให้เด็กรักตนเอง รักผู้อื่น เคารพในสิทธิของผู้อื่น รู้จักปฏิบัติการทำงานด้วยความจริงใจและซื่อตรง รู้จักซื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อผู้อื่น ทั้งนี้เนื่องมาจากสภาพทางสังคมที่เปลี่ยนแปลง สถานะเศรษฐกิจของครอบครัวตกต่ำ ยากจน ขาดการศึกษาในบ้านใกล้ตัวที่ควรเป็นตามสภาพของแต่ละครอบครัว และเยาวชนไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลสะท้อนทำให้บุคคลขาดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อหน้าที่ และต่อประเทศชาติ ในเรื่องของความซื่อสัตย์นี้ นับว่าเป็นมรรคาธรรมข้อหนึ่ง ดังที่ท่านปัญญานันทะภิกขุ (ปัญญานันทะภิกขุ 2499 : 405) ได้กล่าวว่า ความซื่อตรงเป็นหลักธรรมที่ประชาชนทั่วไปควรจะมีปฏิบัติ เพราะจะเป็นหลักประกันสำคัญทางสังคมอย่างยิ่ง และในการคบหาสมาคมในกลุ่มคน ถ้ามีคุณธรรมข้อนี้ด้วยแล้วจะทำให้สบายใจและก่อให้เกิดความเชื่อถือ ไว้วางใจต่อกัน ไม่ต้องมีความหวาดระแวงต่อกันว่าจะเกิดการเอารัดเอาเปรียบกันขึ้น

นอกจากนั้น สังคมไทยในปัจจุบันยังเผชิญปัญหาในด้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งมีอยู่ในทุกระดับของวงการทั่วไป เป็นต้นว่า ข้าราชการมีการเรียกรับหรือยอมรับสินบน หรือใช้ตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต หรือแสวงหาผลประโยชน์สำหรับตนเองและพวกพ้องของตน ซึ่งหนังสือชุดแผนดินไทย เล่ม 1 (ชานินทร์ กรัยวิเชียร 2520 : 8) ก็ได้เสนอผลเสียอันเนื่องมาจากการฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือการขาดความซื่อสัตย์ของข้าราชการไว้ว่า ความเสียหายที่ได้รับนั้นไม่อาจคำนวณเป็นตัวเลขแน่นอนได้ แต่เป็นที่ยอมรับว่า การฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้นจะมีผลกระทบกระเทือนต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของบ้านเมือง เกิดความเสื่อมทรามทางจิตใจของบุคคลในรุ่นปัจจุบัน อันเป็นตัวอย่างที่เลวของอนุชนรุ่นต่อไป

จากปัญหาและผลเสียหายที่ได้รับจากการขาดความซื่อตรงของข้าราชการนั้นก็ยังมีบุคคลเห็นความสำคัญของความซื่อสัตย์เป็นอันมาก และได้เห็นความสำคัญดังกล่าวมา

ตั้งแต่สมัยโบราณ ดังที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีพระราชนิพนธ์ไว้ใน
"หลักราชการ" ดังนี้

"หลักราชการ ข้อที่ 5 คือ ความซื่อตรงต่อหน้าที่ คือ ตั้งใจกระทำกิจการที่ได้
 รับมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของตนนั้นโดยซื่อสัตย์สุจริต ใช้ความอุตสาหะวิริยะภาพเต็มสติ
 กำลังของตนด้วยความมุ่งหมายให้กิจการนั้น ๆ บรรลุถึงซึ่งความสำเร็จโดยอาการอัน
 สงบงามที่สุด..."

หลักราชการ ข้อที่ 6 คือ ความซื่อตรงต่อคนทั่วไป จะเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง ถ้า
 เราอาศัยกำลังผู้อื่นในกิจการบางอย่าง ไม่ควรใช้ปัญญาหลอกลวง แต่วิธีการที่ดีที่สุด
 คือ จะต้องมีคุณสมบัติซื่อตรงต่อคนทั่วไป รักษาตนให้เป็นคนควรที่เขாத้องหลายจะ
 เชื่อถือได้ โดยรักษาวาจาสัตย์ พูดอะไรเป็นนั้น ไม่หันเหเปลี่ยนแปลงคำพูดไปเพื่อความ
 สะดวกเฉพาะครั้งหนึ่ง คราวหนึ่ง ไม่คิดเอาเปรียบใคร... ไม่ยกตนข่มท่าน ไม่หา
 ความดีได้ตัว หาชั่วใส่เขา ผู้ใดมีไมตรีต่อก็ตอบแทนด้วยไมตรีสม่ำเสมอ..." (สวัสดิ์
 สุวรรณอักษร 2521 : 12-16)

ด้วยเหตุนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกคนให้มีความซื่อสัตย์ มีนิสัยเชื่อเพื่อ
เชื่อแต่ไม่เห็นแก่ตัว , สถาบันครอบครัวจะเป็นสถาบันแรกของสังคมและนับได้ว่าเป็น
 กลุ่มปฐมภูมิ (Primary group) ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพโดยตรง
 (สุพัตรา สุภาพ 2515 : 39-40) เพราะ บุคลิกภาพเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรม
 เลี้ยงดูเป็นสำคัญ เด็กจะดีหรือไม่นั้น สามารถพิจารณาได้จากบรรยากาศภายในครอบครัว
 (สมาคมคหกรรมศาสตร์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ 2518 : 83-89) ดังนี้

1. บรรยากาศของการอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ จะมีลักษณะดังนี้ คือ การ
 ตัดสินใจเป็นเรื่องของพ่อแม่ บุตรไม่มีส่วนในการตัดสินใจ พ่อแม่ขาดความเอาใจใส่
 ไม่แสดงความรักใคร่ พ่อแม่มีภาระกิจภายในครอบครัวจึงปฏิบัติภาระกิจของครอบครัว
 ตามหน้าที่ บุตรไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกบ้าน ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบนี้ จะมีผล
 ทำให้บุตรขาดความสัมพันธ์กับบิดามารดา บุตรขาดความมั่นคง ปลอดภัย ขาดความอบอุ่น
 ขาดความคิดริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ซื่อาย ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ฝ่าฝืน
 กฎเกณฑ์ อ่อนน้อม และ เชื่อฟังผู้ใหญ่

2. บรรยายากของการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะเป็นไปในลักษณะที่พ่อแม่ไม่มีความรับผิดชอบในการอบรมบุตร บางครั้งใช้อำนาจรุนแรงกับเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวที่หาเช้ากินค่ำ มักจะมีการลงโทษบุตรอย่างรุนแรงและปราศจากเหตุผล มองไม่เห็นความผิดของคนที่ไม่ได้ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูก จึงทำให้ไม่พอใจ ผลที่ได้จากการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะมีผลทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่น มองโลกในแง่ร้าย ไม่ไว้วางใจผู้อื่น เชื่อว่าไม่มีความยุติธรรม ไม่มีโอกาสเรียนรู้ หรือรับการฝึกฝนให้มีคุณธรรมความดี ขาดความซื่อสัตย์ ขาดความซื่อสัตย์ และขาดความเสียสละ

3. บรรยายากของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ใช้เหตุผล ทุกคนร่วมรับผิดชอบ การตัดสินใจใด ๆ เกิดจากความเห็นชอบของสมาชิกทุกคน ลูกได้รับการฝึกหัดให้มีความคิดริเริ่ม และสามารถตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้ พ่อแม่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ ให้อิสระที่จะสมาคมกับเพื่อนฝูงได้โดยอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ ผลของการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะทำให้เด็กสามารถทำประโยชน์ให้ตนเอง และผู้อื่นได้ มีความรับผิดชอบ รู้จักตัดสินใจ รู้จักบังคับตนเองได้

ด้วยเหตุนี้เอง บรรยายากภายในครอบครัวจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะครอบครัวจะเป็นสถาบันแรกที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและสภาพจิตใจของเด็ก (รุฬห์ตรา สุภาพ 2515 : 26) ฉะนั้น เด็กจึงได้รับอิทธิพลต่าง ๆ มาจากครอบครัวในค่านิยมนิสัยส่วนตัว ความรับผิดชอบ ความรู้สึกนึกคิด การวางตัว ฯลฯ อย่างไรก็ตาม สภาพลักษณะอุปนิสัยทางค่านิยมส่วนตัวของเด็ก ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวแต่เพียงอย่างเดียว แต่ได้รับอิทธิพลสืบเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจสังคมและการศึกษาอีกด้วย ดังเช่น ในเรื่องของสถานที่ตั้งบ้านเรือน ถ้าเด็กอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ความเป็นอยู่แร้นแค้น สภาพเพื่อนบ้านใกล้เคียงก็มีความเป็นอยู่เช่นเดียวกัน เด็กมักจะดำเนินอย่างหยาบคาย ไม่มีการศึกษาจากสภาพการณ์ดังกล่าวนี้เอง กิริยันท เพชรทองคำ (ฉวีวรรณ สารนาท เพ็ญทิพย์ ชัยพัฒน์ และ กิริยันท เพชรทองคำ 2520 : 67) กล่าวว่า จะมีผลทำให้เด็กกลายเป็นคนก้าวร้าว หยาบคาย มองโลกในแง่ร้าย เด็กพวกนี้จะทำทุกอย่างเพื่อหาเงินหรือหาอะไรประทังชีวิต เพราะพ่อแม่ทำให้ไม่เพียงพอ ทางที่เด็กจะได้เงินมา นั่นก็คือ การลักเล็ก

ขโมยน้อยนั่นเอง และด้วยเหตุที่เด็กมีการลักเล่ห์ขโมยน้อยดังกล่าวนี้นี้เอง จะเป็นการ
เพาะนิสัยให้เด็กก่ออาชญากรรมที่รุนแรงขึ้นได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า เด็กมีความนึกคิด หรือมีคุณธรรมตาม
มาตรฐานของครอบครัว แต่บรรยากาศภายในครอบครัวแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้เป็น
องค์ประกอบของความซื่อสัตย์ในบุคคล เพราะความซื่อสัตย์เป็นผลสืบเนื่องมาจากสภาพ
แวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ ชนบทธรรมเนียมประเพณี และกานินยทางสังคมนั้น ๆ อีก
ด้วย (สุพัตรา สุภาพ 2520 : 4-7) ยิ่งไปกว่านั้น สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม
เปลี่ยนแปลงไป พ่อแม่ต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน ไม่มีเวลาอบรมลูก เพราะ
ค่าครองชีพสูงขึ้น รายได้ไม่พอกับรายจ่าย ในเรื่องนี้ อานนท์ อาภาภิรม (อานนท์
อาภาภิรม 2517 : 53) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่ต้องออกไปประกอบอาชีพของ
พ่อแม่และไม่มีเวลาอบรมลูก มีผลทำให้คนทุจริตก่อหน้าที่การงานมากขึ้น และเกิดปัญหา
ทางสังคมอีกมากมาย

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จึงมีเป้าหมายที่จะศึกษากันคว่ำว่า จากสภาพของ
การได้รับการอบรมเลี้ยงดูของบุคคลนั้นจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของบุคคลนั้น ๆ
เป็นอย่างไร/ ซึ่งความซื่อสัตย์สุจริต นับเป็นคุณธรรมที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง และคุณธรรม
ดังกล่าวนี้ จะต้องมามีรากฐานมาจากการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาเป็นสำคัญนั่นเอง
(บุญยิ่ง เจริญยิ่ง 2514 : 24-27) นอกจากนี้ ต้องการศึกษาค้นคว้าอีกว่า องค์ประกอบ
ทางสังคมอื่น ๆ เช่น เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพแวดล้อมทาง
สังคมของเด็กที่อาศัยอยู่ในเมืองและชนบท ตลอดจนสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม
ซึ่งประกอบด้วย ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครองนั้น จะมีผลต่อการอบรมเลี้ยงดูและ
ความซื่อสัตย์ของบุคคลเป็นอย่างไร และเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ได้ผลถูกต้องตรงตาม
ความเป็นจริงมากที่สุด จึงได้เลือกศึกษาจากเด็กทั่วประเทศอีกด้วย

ความหมายของการกนกวรรณ

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็ก
ทั่วประเทศว่าเป็นอย่างไร

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรทางด้านเพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองว่าจะมีผลต่อการอบรม
เลี้ยงดูและความซื่อสัตย์มากน้อยเพียงใด

3. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดู

ความสำคัญของการกนกวรรณ

ความสำคัญของการกนกวรรณ

1. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็ก
ทั่วประเทศว่าเป็นอย่างไร

2. ทำให้ทราบผลของการเปรียบเทียบระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความ
ซื่อสัตย์กับตัวแปรต่าง ๆ คือ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพแวดล้อม
ทางสังคมในเมืองและชนบท ตลอดจนสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครอง
ว่าจะมีผลต่อการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์เป็นอย่างไร

3. ทำให้ได้เครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดูโดยตรง

4. ช่วยทำให้ครู ผู้แนะแนว พ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับ
เด็ก ได้ทราบถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ และจะได้พยายามส่งเสริมให้
เด็กได้พัฒนาความซื่อสัตย์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษากนกวรรณ

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน
โรงเรียนรัฐบาลทั่วประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ
มัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มในเมือง ได้แก่ เด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน
141 คน ทั้งรายละเอียด คือ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 41 คน

ชั้นมัธยมปีที่ 2 จำนวน 43 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 57 คน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มชนบท ได้แก่ เด็กนักเรียนในภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ตามระดับชั้นเรียนต่าง ๆ จำนวน 731 คน ดังรายละเอียด คือ

ภาคกลาง จำนวน 134 คน

ภาคเหนือ จำนวน 149 คน

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 139 คน

ภาคตะวันออก จำนวน 145 คน

ภาคใต้ จำนวน 164 คน

รวมจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 872 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

การอบรมเลี้ยงดู

ความซื่อสัตย์

2.2 เปรียบเทียบตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู และความซื่อสัตย์ ได้แก่

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่

เพศ

ระดับชั้นเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สภาพแวดล้อมในเมืองและชนบท

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

อาชีพของผู้ปกครอง

ข. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่

การอบรมเลี้ยงดู
ความซื่อสัตย์

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

ตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีความหมายเฉพาะ ดังต่อไปนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อลูกในการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งสามารถจำแนกออกมาอย่างเด่นชัดตามลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน 3 ลักษณะ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย วิธีการที่จะค้นหาซึ่งวิธีการที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกนั้น ได้มาจากการสำรวจความรู้สึกของเด็กในกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการปฏิบัติของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่มีต่อตนเอง โดยการใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง ตามนิยามดังนี้

การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึก ว่า พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความยุติธรรม ทั้งในด้านความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล เด็กสามารถแสดงอิสรภาพทางความคิด สามารถโต้ตอบ มีความเป็นตัวของตัวเอง พ่อแม่มีการยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาสอันเหมาะสม

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึก ว่า ไม่ได้รับอิสระ เพราะพ่อแม่หรือผู้ปกครองก้าวก่ายในเรื่องส่วนตัว และต้องการให้เด็กอยู่ในระเบียบวินัยเสมอ ทั้งในด้านการทำงาน การคิดเห็น การแต่งกาย การเรียน มรรยาท ฯลฯ โดยยึดถือเอาความพอใจและความต้องการของตนเองเป็นสำคัญ

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่เด็กมีความรู้สึก ว่า ได้รับอิสรภาพมากเกินไป ได้รับการทอดทิ้งถูกตามใจมากเกินไป ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่ ไม่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่เด็ก เด็กสามารถจะทำสิ่งใดก็ได้ตามใจชอบ

2. ความซื่อสัตย์ หมายถึงลักษณะที่บุคคลกระทำตามคุณลักษณะที่ถูกทองคำหลักคุณธรรม มีการกระทำที่ตรงไปตรงมา มีความจริงใจต่อกัน ไม่มีการหลอกลวง มีจิตใจบริสุทธิ์ นักैनอดทน การวัดความซื่อสัตย์ของเด็กได้จากแบบสอบถามเชิงสถานการณ์ซึ่งนำมาจากแบบทดสอบของ สwana พรพินกุล และคนอื่น ๆ

3. ระดับชั้นเรียน หมายถึง เด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่ได้จากการเรียนของเด็กซึ่งเป็นคะแนนสอบไล่ของเด็กแต่ละคนในภาคต้น ปีการศึกษา 2522 โดยมีเกณฑ์มาจากค่าเฉลี่ยทั้งหมด ดังนี้

ถ้าเด็กคนใดมีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยจะถือว่าเป็นกลุ่มสูง
ถ้าเด็กคนใดมีคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจะถือว่าเป็นกลุ่มต่ำ

5. สภาพแวดล้อมในเมือง หมายถึง จังหวัดที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุในพื้นที่ หมายถึงจังหวัดกรุงเทพมหานคร

6. สภาพแวดล้อมในชนบท หมายถึง จังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ในพื้นที่หมายถึง

ภาคกลาง คือ จังหวัดสมุทรปราการ

ภาคเหนือ คือ จังหวัดตาก

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ จังหวัดเดช

ภาคตะวันออก คือ จังหวัดจันทบุรี

ภาคใต้ คือ จังหวัดสงขลา

7. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การศึกษาครั้งนี้เอาระดับการศึกษาของผู้ปกครองได้เกณฑ์มาจากโครงการวิจัยต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และประชากร (พิชิต พัทธกะเทพสมบัติ 2517 : 74) ดังนี้

ระดับต่ำ คือ ต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 4 ลงมา

ระดับปานกลาง คือ ประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับสูง คือ มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป

8. อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพของผู้ปกครองเด็กในปัจจุบัน เกณฑ์ที่ใช้สำหรับชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างทางสภาพแวดล้อมในอาชีพของผู้ปกครองเด็กจะมี

4 ประเภท คือ

เกษตรกรรม คือ ผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ ทำไร่ ทำสวน

ทำนา ฯลฯ

ค้าขายและธุรกิจส่วนตัว คือ ผู้ที่ทำงานเป็นกิจการส่วนตัว อาจจะมีการแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้า รวมทั้งกิจการอื่น ๆ

รับราชการ คือ ผู้ที่ทำงานในหน่วยราชการ รวมทั้งผู้ทำงานในรัฐวิสาหกิจ

รับจ้างและอื่น ๆ คือ ผู้ที่มีรายได้ไม่แน่นอน เป็นผู้ทำงานในอาชีพอื่น ๆ

นอกเหนือจาก 3 อาชีพข้างตน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดูเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางค่านิยมบุคลิกภาพของเด็ก จึงได้มีผู้ให้ความสนใจและศึกษากันกว้างขวางเกี่ยวกับเรื่องของการอบรมเลี้ยงดูเป็นอันมาก ดังเช่น รอเจอร์ส (Rogers. 1972 : 117) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ผู้ปกครองไว้ว่า มีวิธีการอบรมเลี้ยงดู 3 ลักษณะ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องคุ้มครองมากเกินไป นอกจากนี้ ซิมมอนด์ (Symonds. 1957 : 21-23) ยังได้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 ประเภท คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบยอมรับและมีเหตุผลสำหรับเด็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หรือทอดทิ้ง การอบรมเลี้ยงดูแบบชมเชยเอาใจกับเด็ก และการอบรมเลี้ยงดูแบบยอมตามปล่อยให้เด็กกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการตามความปรารถนาใดตลอดเวลา

ยิ่งไปกว่านั้น การอบรมเลี้ยงดูนั้นยังเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งของทุกคนในครอบครัว เพราะ การอบรมเลี้ยงดูนั้น เป็นหน้าที่ของทุกคนในครอบครัวไม่ใช่เป็นเรื่องของคนเดียวคนหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นให้เป็นหน้าที่ของแม่แต่เพียงคนเดียว (Sear, Maccoby and Lewin. 1957 : 1-4) ฉะนั้น ทักษะและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กจึงเกิดจากการอบรมเลี้ยงดูโดยตรง ดังที่ วัตสัน (Watson. 1959 : 539) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มากเกินไป ทำให้พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กเหมือนกับเด็กยังเป็นผู้เยาว์ จะไม่มีการยินยอมให้เด็กทำอะไรตามปรารถนา ไม่ยอมให้เด็กทำโดยอิสระ ซึ่งนับว่าวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้อง เด็กจะมีความรู้สึกว่าเขาความอบอุ่น มีความกีดกัน วิตกกังวลใจ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มองโลกในแง่ร้าย จากลักษณะดังกล่าวนี้เอง สอดคล้องกับข้อคิดของ ประพันธ์ สุทวาราส (ประพันธ์ สุทวาราส 2519 : 39) ที่ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะส่งผลไปถึงพฤติกรรมของเด็กในลักษณะที่ควร

ขัดคำสั่ง คอตาม ไม่รู้จักยับยั้งจิตใจตนเอง และถ้าเด็กได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรม สมเหตุสมผล ซึ่งนับเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่มีเหตุผลแล้ว จะมีผลทำให้เด็กรู้จักใช้เหตุผล มีสติยับยั้งจิตใจตนเอง มีการไตร่ตรองคิดค้น

ขณะเดียวกัน ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะมีผลทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่า ตนเองถูกเกลียดชัง ไม่มีใครสนใจ จึงพยายามเรียกร้องความสนใจ ๔ เด็กจะเรียกร้องความสนใจด้วยวิธีการที่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว เห็นคนอื่นเป็นศัตรู ปรับตัวไม่ดี มุ่งร้าย และไม่รู้จักขอบเขตของความพอดี และเมื่อเด็กได้รับอิสรภาพมากก็ทำให้เด็กมีเวลามากมาย มีเวลาท่องเที่ยวตามที่ตนต้องการ เมื่อเกิดความอยาก رؤอยากเห็นก็หกลองด้วยตนเอง ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กถูกชักจูงไปได้ง่าย (ประพันธ์ สุทวารวดี 2519 : 19)

สำหรับการอบรมเลี้ยงดูของสังคมไทยนั้น ได้มีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันออกไป ทั้งขึ้นอยู่กับสภาพทางเศรษฐกิจและองค์ประกอบอื่น ๆ ดังที่ อานนท์ อภาภิรม (อานนท์ อภาภิรม 2517 : 25) ได้แบ่งประเภทของการอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวไทยไว้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ยากจน มักจะเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เพราะพ่อแม่หาเงินตัวเป็นเกลียว พ่อแม่ถือว่า ลูกจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของเด็ก มักจะเชิดเชือกอุปสรรคข้อขัดข้องของบางประการ เช่น สภาพแวดล้อมในละแวกบ้าน เพื่อนชักนำไปโกงย เด็กมักจะเป็นปัญหายุ่งยากของสังคม ไม่ค่อยได้รับความรัก ความเมตตา อันจะนำไปสู่ปัญหาสังคมได้

2. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นกลาง ครอบครัวประเภทนี้จะมีโอกาสหรือมีเวลาดีกว่าครอบครัวที่ยากจน สามารถสนองนำความต้องการของเด็กได้ มักจะมีระเบียบวินัย เช่น การรับประทานอาหาร มารยาทในสังคม มีเหตุผล ไม่ใคร่จะเกิดปัญหาสังคมมากนัก

3. การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวชนชั้นสูง ครอบครัวประเภทนี้จะให้ความเอาใจใส่ดูแลเด็กอย่างดียิ่ง ทั้งการกินอยู่หลับนอน การอบรมสั่งสอน มีเด็กบางคนที่ไม่

กลายเป็นเด็กนิสัยเสีย (Spoiled child) พ่อแม่ไม่กล้าขัดใจเด็ก เด็กมักจะได้ใจ ไม่กลัวใคร บางครั้งจะเป็นปัญหาสังคมอย่างร้ายแรง เนื่องมาจากสภาวะทางเศรษฐกิจ และอิทธิพลของครอบครัวสนับสนุนอยู่

ยิ่งไปกว่านั้น สภาพของการอบรมเลี้ยงดูและสภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวก็จะมีอิทธิพลต่อลักษณะนิสัยของเด็กโดยตรง เป็นคนว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาที่มีการศึกษาสูงกับค่านิยม บิดามารดาที่มีการศึกษาจะไม่ใช่วิธีการรุนแรงในการลงโทษบุตร แต่จะมีการใช้เหตุผลมากกว่า และลักษณะการลงโทษก็จะแตกต่างกันออกไป ถ้ากลุ่มที่บิดามารดาที่มีการศึกษาสูง จะลงโทษโดยการใช้คำพูดหรือการพาดพิงที่เป็นความปรารถนาของบุตร ส่วนกลุ่มที่บิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำจะมีการลงโทษทางกายมากกว่า (นวลศิริ เปาโรหิตย์ อรรถชัย ชื่นมนุญ และ จันทมาศ ชื่นบุญ 2520 : 199)

จะเห็นได้ว่า สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวมานี้เอง มีผลทำให้เด็กมีลักษณะนิสัยและการกระทำที่แตกต่างกันออกไป ดังเช่นที่ นักการศึกษาในประเทศอังกฤษได้แบ่งเด็กที่มีลักษณะนิสัยหรือเด็กที่กระทำผิด (ประสิทธิ์ ฤทธิรักษา 2517 : 6-7) ดังนี้

1. เด็กที่จำเป็นต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครอง (Children in need of care or protection) หรือเด็กที่บิดามารดาเลี้ยงดูไม่ดี จะอยู่ในเกณฑ์ดังนี้

1.1 มีวุ่นอยู่กับคนจรจัด

1.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่เหมาะสม ใช้อำนาจไม่สมควร

2. เด็กที่ปกครองไม่ไหว (Children beyond control) หรือเด็กเหลือขอ บิดามารดาหรือผู้ปกครองเห็นว่า ไม่สามารถอบรมสั่งสอนหรือควบคุมความประพฤติได้เพราะเด็กไม่เชื่อฟัง

3. เด็กที่ขาดชีวิตครอบครัวปกติ (Children deprived of moral home life) หรือเด็กที่บิดามารดาไม่เลี้ยงดู ซึ่งเป็นเด็กที่บิดามารดาให้การเลี้ยงดูไม่เพียงพอ เพราะบิดามารดาหรือผู้ปกครองเจ็บป่วยทางกายหรือจิตใจ หรือผู้ปกครองทอดทิ้ง หรือสูญหายไป

จากลักษณะของเด็กดังที่ได้กล่าวมานี้เอง ทำให้เราจะพิจารณาถึงความสำคัญ
ของบรรยากาศในบ้านว่า ควรจะมีผลต่อลักษณะนิสัยและความรับผิดชอบของเด็กโดยตรง
ซึ่งบาลด์วิน คัลฮอร์น และเบรสส์ (Baldwin, Kalhorn and Bress. อ้างอิงมาจาก
นวลศิริ เปาโรหิตย์ 2520 : 198-199) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในครอบครัวไว้เป็น
3 ประเภท คือ

1. บ้านที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย (Democratic) คือ บิดามารดา
ให้อิสระภาพแก่บุตรพอสมควร การตอบสนองความต้องการและธรรมชาติของเด็กมักจะ
เป็นบิดามารดาที่มีการศึกษาค้นคว้าวิธีการปกครองแบบอิตาเลียน เด็กจะมีนิสัยกล้า
ไม่กลัวคน สนใจซักถามในสิ่งที่ไม่รู้
2. บ้านที่มีการปกครองแบบอิตาเลียน (Autocratic) คือ บิดามารดา
ตั้งกฎการกระทำของเด็กแทบทุกชนิด เด็กจะต้องรักษาระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด
3. บ้านที่มีการปกครองแบบไม่มีกฎเกณฑ์ (Indulgent) คือ บิดามารดา
ไม่มีการตั้งกฎข้อบังคับใด ๆ เลย เด็กสามารถกระทำทุกอย่างทุกอย่างตามความปรารถนา
ได้

นอกจากนั้น ลักษณะของครอบครัวที่พ่อแม่แสดงความรักต่อลูกนั้น ก็มีอิทธิพลมาก
ทีเดียว ทั้งนี้เพราะว่า ถ้าพ่อแม่รักและภูมิใจมาก รวมทั้งมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะให้ลูก
เป็นคนดีทั้งความประพฤติ ความมีคุณธรรม มีความแข็งแรงกล้าหาญ
แล้ว พ่อแม่จึงต้องเข้มงวดและบังคับกับลูกมากทีเดียว แม้ว่าเด็กจะมีอายุเพียง 6 และ
4 ปีก็ตาม ซึ่ง จอนห์ ฮอลท์ (Holt. อ้างอิงมาจาก ชุมทรี รักมณีพงษ์ 2520 : 20-29)
กล่าวว่า แม่เด็กจะอายุน้อย ๆ แต่เด็กจะเริ่มเสียนิสัยโดยการกอดขยี้หลก หลอกหลวง
เท่าที่จะทำได้ และเรียนรู้ว่าจะกองทำตัวหรือปฏิบัติต่อพ่อแม่ให้แตกต่างไปจากที่ตนแสดง
ต่อคนอื่นเป็นอย่างไร ผลของการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ทั้งหมด (Symond. อ้างอิงมาจาก
วรณี รักธรรม 2515 : 2) กล่าวสรุปถึงบุคลิกภาพของเด็กดังนี้

1. บิดามารดาที่ละเลยบุตร บุตรจะมีลักษณะเป็นคนก้าวร้าว เจ้ากิดเจ้าแค้น
ชอบผูกปด ลักเล็กขโมยนอย หนีโรงเรียนเป็นประจำ

2. บิดามารดาที่ประสบประหังมบุตรมากเกินไป บุตรจะเป็นที่มีลักษณะ เป็นคนที่ไม่ใคร่ให้ความร่วมมือ ฟังตนเองไม่ได้ จำต้องฟังพาคณอนอยู่เสมอ

3. บิดามารดาที่มีอำนาจเหนือบุตร บุตรจะเป็นคนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย อยู่ในโอวาท สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ ว่างนอนลงง่าย สงบเสงี่ยม ซากความกตริเริ่ม

ฉะนั้นจึงจะเห็นได้ว่า อิทธิพลของพ่อแม่จะมีผลต่อบุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งเฮลล็อก (Hurlock, 1956 : 434) นักจิตวิทยาพัฒนาการผู้เสนอเสียงดีเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกได้แยกบุคลิกภาพของกนออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมของครอบครัวจะเป็นพฤติกรรมของเด็กซึ่ง เด็กจะเลียนแบบโดยการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่ผู้ปกครอง

2. การแสดงความคิดเห็นในลักษณะที่เห็นชอบด้วยและไม่เห็นชอบด้วย การได้รับรางวัลหรือการลงโทษนั้น ครอบครัวจะเป็นผู้ทำหน้าที่ส่งสอนเด็กให้มพฤติกรรมตามคำสั่งคยอมรับและต้องการ

3. ครอบครัวจะต้องมีการวางแผนในการลงโทษที่แน่นอน ถ้าเด็กกระทำความผิดเพื่อเด็กจะได้จดจำพฤติกรรมที่ถูกลงโทษนั้นได้แน่นอน

4. ครอบครัวจะต้องพยายามให้เด็กเกิดบรจุงใจ เพื่อให้เด็กทำในสิ่งที่ถูกต้องตามวัฒนธรรม และฝึกให้เด็กยึดถือว่าทำาวัฒนธรรม

ด้วยเหตุนี้เอง เด็กจะมีลักษณะอุปนิสัยและบุคลิกภาพเป็นอย่างไรก็ตาม ก็เนื่องมาจากเด็กได้รับอิทธิพลมาจากพ่อแม่และบุคคลในครอบครัว เช่น พี่สาว พี่ชายเป็นหลักสำคัญนั่นเอง ในเรื่องนี้ ได้มีผู้นกว่าในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเป็นอันมาก ดังเช่น ไซกแมน (Siedman, อ้างอิงมาจาก วรณี รัตธรรม 2515 : 13) ได้ศึกษาและกล่าวถึงผลงานของกิเซลและลอร์ด (Gesell and Lord) ว่าเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะมีโอกาสปลูกฝังรักษาคนเองมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง

• ขณะเดียวกัน จิตแพทย์ชาวอเมริกัน ชื่อ ฮีลและบรอนเนอร์ (Healy and Bronner, อ้างอิงมาจาก ประสิทธิ์ ฤทธิรักษา 2517 : 19) ได้ทำการวิจัยคนกวาดถึง

เด็กที่กระทำผิดเปรียบเทียบกับเด็กที่ไม่ได้กระทำผิดซึ่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน พบว่าเด็กที่กระทำผิด เนื่องมาจากแรงผลักดันภายใน (Drive) อันเนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ

1. ต้องการความรักใคร่ (Affection) จากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ถ้าเด็กได้รับความรักจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ไม่เพียงพอแล้วจะทำให้เด็กมีความรู้สึกสะเทือนใจก่อให้เกิดความประพฤติผิด ผิดปกติ และบกพร่องต่าง ๆ เด็กที่ขาดความรักมักจะเติบโตอย่างไม่ปกติ พ่ายแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำ เมื่อมีความคิดพลุ่งขึ้นมาขึ้นมาทำให้ระงับใจไม่อยู่

2. ความสำนึก (Ego) ที่บกพร่อง เด็กไม่สามารถจะยับยั้งความต้องการ ความปรารถนาในสิ่งที่ตนอยากได้ อยากทำ และไม่มีสำนึกที่ดี (Superego) มายึดเหนี่ยวไว้ อันเป็นผลเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองนั่นเอง

นอกจากนั้น คอลเจอร์ กิแนนดิส และ เวอร์ซิล (Dolger, Ginandes and Jersild. citing Hurlock. 1956 : 434-435) ได้ศึกษาวิจัยค้นพบว่า พ่อแม่ของกลุ่มเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำจะมีทัศนคติในการอบรมเลี้ยงดูที่เป็นเผด็จการโดยการลงโทษเด็ก และชอบใช้วิธีการรักษาวินัยอย่างเคร่งครัดมากกว่าพ่อแม่ที่อยู่ในระดับสถานภาพที่มีฐานะครอบครัวระดับกลาง

ในการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวยังมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กอีกด้วย ดังที่เจอร์ซิล (Jersild. 1965 . 179) ได้กล่าวถึงผลงานของลีวาย (Levine) ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะเป็นนักเรียนที่พ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ขาดความเอาใจใส่ดูแล ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นนักเรียนที่พ่อแม่ให้ความเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มอร์โรว์ และวิลสัน (Morrow and Wilson. 1961 : 501-510) ซึ่งทำการทำการวิจัยค้นพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นผู้ที่พ่อแม่ให้ความเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี ช่วยเหลือทุก ๆ ด้าน ทางด้านกิจกรรม ความคิดเห็นความเชื่อมั่น ซึ่งจะส่งผลสะท้อนทำให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และมีสิ่งเร้าใจในการทำสิ่งต่าง ๆ พ่อแม่มีการยอมรับเด็ก ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะเป็นผู้ที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองจนเกินไป และพ่อแม่มีความปรารถนาที่จะทำให้เด็ก

ประสบผลสำเร็จ เป็นอย่างมากอีกด้วย

สำหรับผลการวิจัย เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ทำการวิจัยในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเป็นจำนวนมาก เห็นว่า สมาน กำเนิด (สมาน กำเนิด 2520 : 36-37) พบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แตกต่างกันนั้น จะทำให้เด็กมีการปรับตัวแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะปรับตัวดีกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเข้มงวดกวดขันจะปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยิ่งไปกว่านั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ทำให้เด็กหญิงปรับตัวได้ดีกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการอบรมเลี้ยงดูแบบคาดหวังเอากับเด็กนั้น ประยุทธ์ วัชรະคินธุ์ (ประยุทธ์ วัชรະคินธุ์ 2515 : 46) ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีการอบรมเลี้ยงดูแบบได้รับความคาดหวังเอากับเด็กมากกว่าเด็ก ที่ได้รับความรักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อมา กมเพชร จักรฤกุล ยุพิน นิสัยนต์ และ วนิกา มนัสไพบุลย์ (กมเพชร จักรฤกุล 2515 : 84 ยุพิน นิสัยนต์ 2515 : 85 และ วนิกา มนัสไพบุลย์ 2515 : 101-102) ได้ศึกษาเรื่องที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า กลุ่มที่มีผลสำเร็จทางการเรียนต่ำ จะเป็นผู้ที่มีปัญหาในด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และพบต่อไปอีกว่า เพศชายจะมีปัญหามากกว่าเพศหญิง

สำหรับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวที่แตกต่างกันจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอีกด้วย โดยที่ เกื้อกุล ทาสีทิ (เกื้อกุล ทาสีทิ 2513 : 98) คนพบว่า ครอบครัวระดับสูงจะมีการฝึกเรื่องสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าครอบครัวระดับต่ำและครอบครัวระดับกลาง และครอบครัวที่อยู่ในระดับต่ำและระดับกลางจะมีการเข้มงวดมากกว่าครอบครัวของเด็กระดับสูง ซึ่งเป็นการสนับสนุนและสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษตา กษาวุฒิ (กฤษตา กษาวุฒิ 2513 : 101) ที่พบว่า บิดามารดาที่มีระดับ

การศึกษาสูงจะมีการฝึกสัมฤทธิ์และฝึกความเป็นอิสระมากกว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำจะมีความเข้มงวด กวดขันและลงโทษบุตรมากกว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หนึ่งในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันนั้น วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ 2517 : 93) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุมนั้นจะไม่ทำให้การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีสภาพแวดล้อมต่างกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้น ชาวสารทง ๆ สามารถสื่อสารไปยังผู้ปกครองในชนบทได้ ฉะนั้นค่านิยมและทัศนคติในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูบุตรของผู้ปกครองในเมืองและชนบทจึงไม่ควรแตกต่างกัน

ดังนั้น เรื่องของการอบรมเลี้ยงดูจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะผลที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูนั้นจะเป็นตัวหล่อหลอมเด็กให้มีบุคลิกภาพเป็นอย่างใดก็ได้ เช่น ความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ความสามารถในการตัดสินใจได้อย่างมั่นคง การมีความมั่นใจในตนเอง ความไวเนื้อเชื่อใจผู้อื่น การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ รวมทั้งการสร้างทัศนคติ ค่านิยม และลักษณะนิสัยของบุคคลผู้นั้นอีกด้วย

ความซื่อสัตย์

ความซื่อสัตย์เป็นเรื่องที่สำคัญและมีขอบเขตที่กว้างขวาง และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลทุกคน แม่แกหลักทศพิชราชธรรม 10 ซึ่งเป็นธรรมะของนักปกครองในสมัยโบราณที่ประเทศไทยยังไม่มีรัฐธรรมนูญ พระมหากษัตริย์ไทยทรงปกครองประชาชนด้วยหลักทศพิชราชธรรม โดยมีหลักสำคัญประการหนึ่ง คือ หลักอาชวะ (เข็ดชาย เหลาหลา 2520 : 85-86) นั่นคือ พระมหากษัตริย์ไทยจะต้องมีความซื่อตรงและความจริงใจต่อประชาชน นอกจากนั้นความซื่อสัตย์ยังประกอบด้วยการตรงต่อเวลา ตรงต่อการนัดหมาย ตรงต่อคำมั่นสัญญา ตรงต่อหน้าที่การงานที่ตนได้รับผิดชอบ แม่แกในวงการธุรกิจก็ต้องเป็นวงการที่มีความซื่อตรงต่อกัน ดังที่จอห์น ฮอลท์ (Holt, อ้างอิง มาจาก ชุมทรี รักวันนิพนธ์ 2520 : 228-229) ได้กล่าวว่า ในวงการธุรกิจจะต้องเป็นวงการที่มีความซื่อตรง เพราะจะช่วยในการรักษาสถาปณียะในการไว้วางใจ

เชื่อใจ จะนับคนที่ทำงานธุรกิจ จะต้องเป็นคนที่ไว้ใจว่าารฝึกฝน มีความซื่อสัตย์มากที่สุด โดยนับทั้งแก่งงานผู้ประกอบการไปจนถึงเจ้าของธุรกิจเลยทีเดียว

จากหนังสือ Webster's New Universal Dictionary of the English Language ได้กล่าวถึง ความซื่อสัตย์ (Honesty) ไว้ว่า ความซื่อสัตย์จะเป็นลักษณะของความซื่อตรง หรือความมั่นคงที่แน่นอนของการกระทำต่าง ๆ อันจะนำไปสู่ความคิด คำพูดที่ถูกต้อง และจะเป็นความเชื่อถือได้ มีความจริงใจไม่มีการหลอกลวง คดโกง และมีเล่ห์ขบายนั้นเอง นอกจากนี้ ยังมีความหมายว่า เป็นลักษณะที่ถูกต้องตามหลักคุณธรรม หรือหมายถึง การตัดสินใจ หรือเป็นการค้าขายธุรกิจที่ซื่อตรงตามสภาพการที่แท้จริง

ยิ่งไปกว่านั้น ความซื่อสัตย์ยังหมายถึงความภักดี ความซื่อตรง การประพฤติตนอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีการหลอกลวง เอาใจเอาเปรียบ ซึ่งบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ มักจะเป็นคนที่กำลังใจเข้มแข็ง ใจบริสุทธิ์ หนักแน่น รักเกียรติยศชื่อเสียง ไม่เห็นแก่ตัว ดังที่วี บุญยุค (วี บุญยุค 2515 : 49-50) ได้จำแนกความซื่อสัตย์ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความซื่อตรงต่อตนเอง จะมีลักษณะของฮีโรอิตป์ปะ คือ ละอายตัวเอง กระดากตัวเอง ไม่กล้าทำในสิ่งที่ได้ชื่อว่าไม่สุจริต แม้การกระทำนั้น ๆ ไม่มีใครรู้เห็นก็ตาม เป็นการกระทำเพื่อให้เป็นไปตามที่ตั้งไว้ หรือทำตามคำพูดโดยไม่เหลวไหล

2. ซื่อสัตย์ต่องานที่คนทำ ได้แก่ความซื่อตรง เพียงธรรม ไม่มีการเอาใจเอาเปรียบ แสวงหาผลประโยชน์ใส่ตนไปในทางไม่ชอบ อันอาจนำความเสียหายมาสู่งานในหน้าที่ หรืออาชีพที่ทำอยู่

3. ความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง จะเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งของเพื่อนที่ดี เพราะคนที่ทำงานร่วมกัน ควรจะมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ไม่มีการทรยศ ไม่โกง หรือเอาใจเอาเปรียบเพื่อน จะต้องมีความรัก ความหวังดี ความสงสาร และความปรารถนาดีต่อเพื่อนด้วย

ขณะเดียวกัน ซิดแมน (Siedman, อ้างอิงมาจาก วรณี รัตนมม 2515 : 3) ได้กล่าวถึงการศึกษาของโวลเคอร์ (Volker) ในเรื่องของความซื่อสัตย์ โดยให้คำ

จำกัดความดังนี้ ความซื่อสัตย์คือความเต็มใจที่จะยอมรับนิคชอบต่อธุรกิจที่ทำกันเป็นกลุ่ม และต้องการทำให้ผู้ที่สุดในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และโวลเคอร์โกใช้แบบทดสอบความซื่อสัตย์ที่ดัดแปลงมาจาก Character education inquiry และสรุปว่า ความซื่อสัตย์ อุดมคติ และทัศนคติในการทำงานนั้น ได้รับอิทธิพลมาจากการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กเป็นสำคัญ ซึ่งสุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ 2515 : 70) โกลเนนคอไปว่า พ่อแม่ผู้ปกครองจะต้องสร้างความยุติธรรม ความซื่อตรง ความรักให้แก่เด็ก ถ้าพ่อแม่เลี้ยงเด็กจะคือ ถ้าพ่อแม่ไม่ซื่อตรงเด็กจะซุกซน ควบคุม เด็กจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับพ่อแม่ ตลอดจนการเลียนแบบสิ่งแวดล้อมทางสังคมอีกด้วย โดยที่แบนดูรา (Bandura, อ้างอิงมาจาก นวลศิริ เปาโรหิตย์ 2520 : 195-196) ได้ทำการทดลองพบว่า การเรียนรู้ลักษณะของการลอกเลียนแบบเท่านั้นที่จะนำไปสู่การสร้างค่านิยมทางศีลธรรมของเด็ก หรืออิทธิพลของรูปแบบทางสังคมจะมีผลอย่างยิ่งต่อความคิดทางค่านิยมของบุคคล และวิธีการที่จะสร้างความซื่อสัตย์ให้กับเด็กได้นั้น สุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ 2520 : 48) กล่าวว่า จะต้องมีการอบรมสั่งสอนและทำตัวอย่างให้เห็น ยกย่องคนซื่อตรงให้ปรากฏให้เห็น เหมือนกับคำว่า "ทำดีได้ดี" นั่นเอง

ควยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง "สุภาพร" (สุภาพร 2516 : 22-25) จึงได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ต้องการในการคบค้าสมาคมและในวงการทั่วไป เช่นการค้า กิจการประกัน ในวงการทุกวงการก็ต้องการแต่คนที่มีความซื่อสัตย์เท่านั้น ความซื่อสัตย์จึงเป็นยอดแห่งความดีในวงการธุรกิจและการค้า เพราะว่า "ความซื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน" นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ก็ยังคงมีองค์ประกอบบางประการที่ทำให้บุคคลขาดความซื่อสัตย์ได้ นั่นคือ ความโลภ ความอยากได้ ความปรารถนา จะเป็นสาเหตุของการทุจริต อบายมุข ก็จะเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่เคยจ้องทำลายความซื่อสัตย์ ดังนั้น สุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ 2515 : 60-70) จึงกล่าวว่า ความอยากจนไม่เป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลกระทำผิด แต่ยังมียปัจจัยอื่น ๆ อีกมากที่ทำให้บุคคลกระทำผิด เช่น การปล่อยปละละเลยมีอิสรภาพในการใช้จ่ายมากเกินไป หรือตามใจลูกมากเกินไป

หรือลูกไม่มีโอกาสได้รับสิ่งของตามที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องมีการชวนขายหาสิ่งที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องมีการชวนขายหาสิ่งที่ต้องการเอาเอง เป็นต้น

นอกจากนั้น อานนท์ อาภาภิรม (อานนท์ อาภาภิรม 2517 : 63) ได้กล่าวถึงเรื่องของการซื้อสัตย์ไว้ว่า คนที่อยู่ในชนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคมสูง (Upper socioeconomic classes) สามารถจะประกอบอาชีพการมาได้ในการดำเนินงานธุรกิจของเขา หรืออาจใช้วิชาชีพของคนไปในทางอาชญากรรม เช่น พอกาโกงทางปลอมแปลงเครื่องหมายการค้า ข้าราชการทุจริตคอห่านา แพทย์รับจ้างทำแท้ง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ 2515 : 57) ที่ได้แสดงความกิดเห็นไว้ว่า แม่พวกที่มีอาชีพอยู่แล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงชอบกระทำความผิดกฎหมายในเรื่องการเงิน เช่น พอกาหนีภาษี นายธนาคารโกงเงินธนาคาร เป็นต้น

ดังนั้น วิธีการที่จะแก้ไขและช่วยเหลือนุคคลให้มีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และผู้อื่นได้นั้น (Noel. อ้างอิงมาจาก ชุมศรี รักนนิษฐพงศ์ 2520 : 28) ได้เสนอแนะว่า ควรจะให้ความรักและยอมรับเด็กจากสภาพที่เขาเป็นอยู่ การให้อภัยจะช่วยทำให้เด็กกลายเป็นคนดีได้ ซึ่งความคิดเห็นของนีล ขัดแย้งกับความคิดเห็นของถวัลย์ ยุกทวีระ (ถวัลย์ ยุกทวีระ 2520 : 23-31) ที่ว่า วิธีที่ควรปฏิบัติเพื่อให้คนมีคุณภาพทุกคนจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้มีความเคร่งครัดต่อการปฏิบัติตามด้วยกฎหมาย จำกัดสถานเริงรมย์ กำหนดขอบเขตการให้บริการ ลดความฟุ้งเฟ้อของประชากร ควบคู่กับการปลูกฝังจริยธรรมที่เสื่อมถอยให้ฟื้นกลับคืนดังเดิม

ด้วยเหตุนี้เองจึงควรเร่งปลูกฝังทัศนคติของคนไทยให้มีความซื่อสัตย์ เพราะความซื่อสัตย์จะเป็นการเสริมสร้างคนให้เป็นพลเมืองดีได้ (อรพินท์ นาคประดิษฐ์ 2518 : 2) และวิธีการที่จะเสริมสร้างลักษณะนิสัยของคนให้ดีขึ้นนั้น เฮลลอค (Hurlock. 1956 : 436-438) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ลักษณะของการเรียน เด็กจะต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับศีลธรรมเพิ่มมากขึ้น
สภาพของการเรียนที่เพิ่มขึ้น

2. ลักษณะของครูจะมีอิทธิพลต่อเด็กโดยตรง คือ ครูที่เผด็จการ (Authoritarian) จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปมค้อยมากกว่าครูที่มีลักษณะ เป็นประชาธิปไตย

3. กิจกรรมพัฒนาการของวัยรุนจะมีผลต่อค่านิยมและคุณสมบัติเฉพาะของ พฤติกรรมมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านหนังสือ (Reading) จะมีผลต่อศีลธรรม ของเด็กโดยตรง เพราะว่า ถ้าเด็กได้อ่านหนังสือประเภทใดก็ตาม เด็กมักจะมีทัศนคติ ตามที่ได้อ่านมาเหล่านั้นเอง

ตามที่กล่าวมาทั้งหมด จึงเห็นได้ว่า การอ่านคือ เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่สุด ฉะนั้นจึงได้มีผู้คนควาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความจ้อสสัย ซึ่งสามารถจะสรุปได้โดยสังเขป ดังนี้

การวิจัยเรื่องความจ้อสสัยของต่างประเทศพบว่า ไชคแมน (Siedman, อ้างอิงมาจาก วรณี รัชธรรม 2515 : 13) ได้รวบรวมงานของนอร์ริส (Norris) ซึ่งได้นักควาเกี่ยวกับ การตรงต่อ เวลาของนักศึกษาชายและหญิง ชั้นปีที่ 1 ใน มหาวิทยาลัย แล้วหาความสัมพันธ์กับผลการเรียน พบว่า นักเรียนชายมีสหสัมพันธ์ .69 หญิงมีสหสัมพันธ์ .77. กอมาเทอร์น (Turn) ได้รายงานจากนอร์ริส ในเรื่องความสำเร็จและ ความล้มเหลวในการเรียน การตรงต่อเวลา ความขยันขันแข็ง ความพยายาม และความมักใหญ่ใฝ่สูงของนักศึกษาชายและหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเรื่องของความจ้อสสัยกับสภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนั้น เฮลลอคค (Hurlock, 1956 : 434-435) ได้ค้นพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัว เศรษฐกิจสูงมักจะเป็นเด็กที่มีความจ้อสสัย ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเศรษฐกิจต่ำจะมี หลอกลวงมากกว่าในทุก ๆ ระดับอายุ ทั้งนี้เพราะว่า เด็กได้รับแรงผลักดันและค่านิยม ทางสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพิสุลา (Pisula, 1973) ที่พบว่า กลุ่มเด็กที่มาจากสภาพทางเศรษฐกิจต่ำจะอยู่ในสภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มี การลักเล็กขโมยน้อย มีการโกหก ดังนั้นเด็กที่อยู่ในสภาพการดังกล่าว จึงมีการ ลักเล็กขโมยน้อยและโกหกมากกว่า จากการศึกษานี้ได้ขัดแย้งกับฮาร์โรเจอร์ (Harrower, 1934) ซึ่งพบว่า เด็กที่อยู่ในระดับกลางจะมีการโกหกหลอกลวงและมี ลักษณะจริงจึงมากกว่าเด็กที่อยู่ในระดับต่ำเป็นอันมาก

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นเฮลลอคค์ (Hurlock) ได้กล่าวว่า ระดับสติปัญญาจะเป็น
 สิ่งสำคัญยิ่งของศีลธรรมในแง่ที่ว่า คนที่มีสติปัญญาสูงสามารถตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ โดย
 อาศัยจากการพิจารณาในด้านการกระทำ แต่ก็มีโคหมายความว่า คนที่เฉลียวฉลาดจะ
 สามารถตัดสินใจในสิ่งที่ผิดหรือถูกได้ เพราะ ฮาทฮอร์ และ เมย์ (Hartshore and
 May, citing Hurlock 1956 : 438) ได้ศึกษาพบว่า เด็กในโรงเรียนมี
 สัมพันธ์ระหว่างสติปัญญาและคะแนนความซื่อสัตย์ เท่ากับ .50 นั้นแสดงว่า มี
 โอกาสเพียงเล็กน้อยที่จะมีความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญาและความซื่อสัตย์

ส่วนการวิจัยเรื่องความซื่อสัตย์ในประเทศไทยนั้น สถาบันระหว่างชาติสำหรับ
 การคนควาเรื่องเด็ก พบว่า นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในภาคการศึกษา 6
 ได้เลือกคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมที่มีความสำคัญมากที่สุด ขณะเดียวกัน
 ดวงเคื่อน พันธุมนาวัน และ เพ็ญแข ประจวบจันทน์ (ดวงเคื่อน พันธุมนาวัน และ
 เพ็ญแข ประจวบจันทน์ 2520 : 131-132) พบว่า จริยธรรมของเยาวชนไม่ได้มีการ
 เปลี่ยนแปลงไปตามเพศ ฐานะทางครอบครัว ระดับการศึกษา หรือตามอายุของผู้ตอบ
 และในเรื่องของการคอร์รัปชันนั้น ทินพันธุ์ นาคะตะ (ทินพันธุ์ นาคะตะ 2520 :
 366-409) ได้ทำการวิจัย พบว่าคนไทยส่วนใหญ่ทั้งข้าราชการและประชาชน เป็นผู้
 ผิดรู้ถูกเกี่ยวกับคอร์รัปชัน เป็นผู้ตระหนักถึงผลเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดจากการคอร์รัปชัน
 และเห็นด้วยกับการใช้มาตรการทั้งหลายที่จะนำมาใช้แก้ปัญหา เพราะคนไทยส่วนใหญ่
 คิดว่า การคอร์รัปชันทำให้นโยบายการพัฒนาประเทศประสบผลเสียหายได้ง่าย

ด้วยเหตุผลดังที่ได้อธิบายแล้วในช่วงต้น ความซื่อสัตย์จึงเป็นเรื่องที่สำคัญและควร
 จะเป็นจริยธรรมประการหนึ่งที่บุคคลควรจะมีไว้เป็นคุณสมบัติของตน เพราะบุคคลที่มี
 ความซื่อสัตย์ นอกจากจะเป็นคุณสมบัติส่วนบุคคลแล้ว ความซื่อสัตย์จะมีส่วนช่วยในการทำ
 หน้าที่ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าต่อไปได้อย่างรวดเร็ว การที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์
 ของการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์นั้นจะมีผลทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ทราบถึงแนวทาง
 ในการสั่งสอนอบรมกุลบุตรกุลธิดาไทยให้มีคุณลักษณะซื่อสัตย์ได้ตรงเป้าหมายมากขึ้น

* สมมติฐานในการค้นคว้า

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ จึงนำเสนอไว้ข้างต้น สามารถนำมาเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐาน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาความสัมพันธ์

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความซื่อสัตย์กับตัวแปรต่าง ๆ

- 2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรต่างๆ
 - 2.1.1 เด็กที่มีเพศต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน
 - 2.1.2 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน
 - 2.1.3 เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน
 - 2.1.4 เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน
 - 2.1.5 เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความซื่อสัตย์และตัวแปรต่าง ๆ

2.2.1 เด็กที่มีเพศต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

✓ 2.2.2 เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

2.2.3 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์

แตกต่างกัน

2.2.4 เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

✓ 2.2.5 เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะมีความซื่อสัตย์

ไม่แตกต่างกัน

✓ 2.2.6 เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

บทที่ 3
วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือเด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2522 ทั่วประเทศ โดยถือว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้จากเด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร เป็นกลุ่มตัวอย่างในสังคมเมือง จำนวน 141 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากเด็กนักเรียนต่างจังหวัด ถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างในสังคมชนบท จำนวน 731 คน

การเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ในการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างมีวิธีการดำเนินการ เป็นลำดับขั้น ดังนี้

1. การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในสังคมชนบท

1.1 เลือกสุ่มจังหวัดในแต่ละภาค โดยยึดถือเอาตามภาคภูมิศาสตร์ เป็นเกณฑ์เลือกสุ่มในแต่ละภาคเพียง 1 จังหวัด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ได้จังหวัดมาทั้งหมด 5 จังหวัด

1.2 เมื่อเลือกจังหวัดในแต่ละภาคได้แล้ว ก็สุ่มเอาอำเภอในแต่ละจังหวัด โดยมีข้อแม้ว่า ถ้าสุ่มได้อำเภอที่ไม่มีโรงเรียนซึ่งมีเด็กนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น ก็จำเป็นต้องสุ่มใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยการใส่อำเภอที่สุ่มได้นั้นลงไปอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ทุกอำเภอได้มีโอกาสได้รับการเลือกที่เท่ากัน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย

(Simple random sampling) ได้อำเภอมาทั้งหมด 5 อำเภอ

1.3 เมื่อเลือกอำเภอในแต่ละจังหวัดได้แล้ว ก็สุ่มโรงเรียนในอำเภอนั้นทั้งหมด โดยการแยกสุ่มสำหรับโรงเรียนที่มีการสอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และสำหรับโรงเรียนที่มีการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย ได้โรงเรียนมาทั้งหมด 10 โรงเรียน

1.4 เมื่อสุ่มโรงเรียนได้แล้วก็สุ่มชั้นเรียนในแต่ละระดับว่าสุ่มได้ห้องใดในระดับชั้นเรียนนั้น ๆ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย จะได้ชั้นเรียนมาทั้งหมดประมาณ 15 ห้องเรียน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างในสังคมชนบทที่สุ่มได้ มีดังนี้

ภาคกลาง คือ เด็กนักเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 134 คน

ภาคเหนือ คือ เด็กนักเรียนในจังหวัดตาก จำนวน 149 คน

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ เด็กนักเรียนในจังหวัดเลย จำนวน 139 คน

ภาคตะวันออก คือ เด็กนักเรียนในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 145 คน

ภาคใต้ คือ เด็กนักเรียนในจังหวัดสงขลา จำนวน 164 คน

2. การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในสังคมเมือง

สำหรับการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในสังคมเมือง คือ เด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ได้ใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย ตามขั้นตอนเช่นเดียวกับสังคมชนบท โดยการเลือกสุ่มอำเภอ และโรงเรียนตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่ได้ในโรงเรียนของกรุงเทพมหานคร คือ เขตพระนคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 141 คน

ผลการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสังคม ระดับชั้นเรียน และเพศ

ชั้น	กลุ่มในเมือง		กลุ่มสังคมชนบท									
	(กรุงเทพฯ)		สมุทรปราการ		ตาก		เลย		จันทบุรี		สงขลา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ป.5	21	20	22	22	24	22	25	25	21	32	30	28
ม.2	15	28	20	21	29	22	27	21	33	15	24	31
มศ.4	10	47	23	26	24	28	15	26	23	21	25	26

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ มี 2 ประเภท คือ

1. เครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดู

เครื่องมือที่ใช้วัดการอบรมเลี้ยงดูครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองในลักษณะ เป็นแบบสอบถามอัน เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรักของเด็กรักเรียนที่มีต่อการปฏิบัติของพ่อแม่เป็นอย่างไร แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูจะจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

เครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดูนี้มีการหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) และมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในแต่ละชุดดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล มีความเชื่อมั่น .9859
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความเชื่อมั่น .9798
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความเชื่อมั่น .9836

วิธีการสร้างเครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดู

1. ศึกษาเอกสาร บทความ งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูทั้งหมด

2. สร้างนิยามพฤติกรรมของการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้ความรู้ที่ได้มาจากข้อที่ 1 เป็นแนวทาง ผลปรากฏว่า สามารถจำแนกการอบรมเลี้ยงดูออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท ดังนี้

- 2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล
- 2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด
- 2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

3. สร้างข้อความที่เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูและมีตัวเลือกตอบโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบบ Likert (Likert scale) ตามนิยามพฤติกรรมที่ได้มาจากข้อที่ 1 ดังตัวอย่าง

การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล

1. เมื่อท่านเจอยาและใบฉานใจอะไร พ่อแม่ก็จะถามสาเหตุจากท่าน
2. เมื่อท่านกลับบ้านนึกเวลา พ่อแม่ก็จะถามสาเหตุจากท่าน

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

3. ท่านไม่เคยทำอะไรเลย พ่อแม่เป็นผู้ทำให้ทั้งหมด
4. ท่านต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่ตลอดเวลา

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

5. เวลาที่ท่านทำดี พ่อแม่ไม่เคยชมท่าน
6. เมื่อท่านบอกผลการเรียน พ่อแม่จะเฉย ๆ ต่อท่าน

กระดานคำตอบ

	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					

4. นำแบบทดสอบที่ได้สร้างขึ้นจำนวน 102 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบตรงตามเนื้อหา (Content validity)

5. หลังจากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้ว นำเอาแบบสอบถามที่ได้มาปรับปรุงเพื่อที่จะไปทดสอบจริง โดยได้ข้อสอบของการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบ จำนวนประเภทละ 34 ข้อ

ในการทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ในครั้งที่ 1 ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2 ทั้งชายและหญิง จำนวน 100 คน ผลการวิเคราะห์ข้อสอบ มีดังนี้

5.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 27 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9880

5.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 15 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .4226

5.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 18 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7006

เมื่อได้ข้อสอบจากการทดสอบในครั้งที่ 1 แล้ว นำเอาผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขและสร้างข้อคำถามใหม่ ได้ข้อสอบมาประเภทละ 20 ข้อ ผู้วิจัยจึงนำเอาข้อสอบที่ได้ดังกล่าวไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 ทั้งชายและหญิง จำนวน 100 คน ผลการวิเคราะห์ข้อสอบ มีดังนี้

ก. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 19 ข้อ

ข. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 18 ข้อ

ค. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่ใช้ได้ จำนวน 15 ข้อ

จากผลดังกล่าวนี้เอง ผู้วิจัยจึงได้เลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงมาใช้ในการทดสอบจริง เพียงประเภทละ 10 ข้อ ของการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบ และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีดังนี้

การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9859

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9798

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9836

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูทั้งหมด มีค่าเท่ากับ .9701

6. เมื่อได้ข้อสอบที่มีค่าความเชื่อมั่น และมีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่ต้องการเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้เตรียมจัดพิมพ์แบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์ดังนี้

6.1 เอาแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลเรียงลำดับในข้อที่ 1 หลังจากนั้นจึงเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดในข้อที่ 2 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในข้อที่ 3 เรียงลำดับเช่นนี้เรื่อยไปจนครบ 30 ข้อ

6.2 ข้อสอบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบจะมีการเรียงลำดับข้อจากข้อสอบข้อที่ง่าย ไปหาข้อสอบข้อที่ยากตามลำดับ

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู

ในการให้คะแนนแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู มีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ในกรณีคำถามทางบวกจะได้รับคะแนน คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 5 คะแนน

เห็นด้วย - เท่ากับ 4 คะแนน

ปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย เท่ากับ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 1 คะแนน

ในกรณีคำถามทางลบจะได้รับคะแนน คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 1 คะแนน

เห็นด้วย เท่ากับ 2 คะแนน

ปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย เท่ากับ 4 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 5 คะแนน

การจำแนกประเภทการอบรมเลี้ยงดู

เมื่อใดคะแนนแล้วจะจัดว่า เด็กนักเรียนจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใด ก็ใช้เกณฑ์ร้อยละ 75 จากจำนวนข้อสอบในแต่ละแบบ โดยพิจารณาจากคำตอบของเด็กในแต่ละแบบ ดังนี้

ถ้าแบบสอบถามข้อใดเป็นทางบวก ถือเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5 คะแนน) และเห็นด้วย (4 คะแนน)

ถ้าแบบสอบถามข้อใดเป็นทางลบ ถือเกณฑ์ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5 คะแนน) และไม่เห็นด้วย (4 คะแนน)

ฉะนั้น จำนวนที่นักเรียนตอบข้อสอบเพื่อจะจำแนกประเภทว่า เด็กนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใด เด็กจึงจะตอบได้ครบเกณฑ์เกินกว่าร้อยละ 75 ของข้อสอบแบบนั้น ๆ ขึ้นไป

2. เครื่องมือวัดความซื่อสัตย์

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความซื่อสัตย์จะเป็นสถานการณ์ซึ่งนำมาจากแบบทดสอบของ สุวนา พรพัฒน์กุลและคนอื่น ๆ ซึ่งแบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์จะเป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่สมมติขึ้น ในตอนท้ายของเหตุการณ์แต่ละเรื่อง จะมีคำตอบให้เด็กนักเรียนเลือกเป็น 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ถ้านักเรียนเป็นบุคคลในเหตุการณ์นั้น ๆ นักเรียนมีความรู้สึกนึกคิดหรือปฏิบัติเช่นนั้นจริง ๆ อย่างไร

กรณีที่ 2 คนอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ตัวนักเรียนจะมีความนึกคิดหรือปฏิบัติเช่นไร

คำตอบในกรณีที่ 1 และกรณีที่ 2 อาจจะเป็นข้อเดียวกันก็ได้ และในแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือกเป็น 2 ทาง คือ ข้อ ก และข้อ ข และให้เด็กนักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยใช้เครื่องหมาย + ลงบนข้อที่เด็กนักเรียนต้องการ โดยทำลงในกระดาษคำตอบทั้ง 2 กรณี ดังตัวอย่าง

1. ใบหูกว้างที่แกจะมีสีแดงคล้ายพริก และกินไคควย ถ้าต้องการหารายได้ โดยการทำพริกปั่นบรรจุขวดขาย ในกรณีนี้จะตัดสินใจปฏิบัติเช่นไร

ก. ยสมใบหูกวางและพริกเขาคอยกันแล้วขายราคาถูกลง

ข. ไข่พริกฉนวน ๆ และจำเป็นต้องขายแพงกว่า

2. ครูสั่งให้นักเรียนสานผักสังครูเป็นงานการฝีมือ ซึ่งทำเองแล้วไม่คอย
ส่าย ในกรณีนี้จะปฏิบัติเช่นไร

ก. ให้เพื่อนที่มีมือคีสานผักให้ แล้วตนนำไปส่งครู

ข. นำผักที่ตนสานไปส่งครู

กระดาบคำตอบ

ข้อ	กรณีที่ 1 นักเรียนคิดหรือปฏิบัติอย่างไร	กรณีที่ 2 คนอื่นจะคิดหรือปฏิบัติอย่างไร
1	ก ข	ก ข
2	ก ข	ก ข

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์

ในการให้คะแนนแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ ได้มีการให้คะแนน ดังนี้
ถ้าเด็กนักเรียนตอบถูกจะให้ 1 คะแนน ถ้าเด็กนักเรียนตอบผิดจะไม่ให้คะแนน
คะแนนทั้งหมดรวม 30 คะแนน

ในการพิจารณาคำตอบของนักเรียนเพื่อวัดความซื่อสัตย์ ได้มีการพิจารณา
จากคำตอบของนักเรียนทั้ง 2 กรณี โดยพิจารณาว่า นักเรียนจะต้องมีคำตอบในกรณี
ที่ 1 และกรณีที่ 2 ในช่วงพิสัย (Range) ในระหว่าง 15 คะแนน ซึ่งเกณฑ์คัง-
กล่าวได้มาจากคะแนนทางสถิติ คือ ค่าควอไทล์ที่ 3 ลบด้วยค่าควอไทล์ที่ 1 หรือด้วย 2
หรือ $(Q_3 - Q_1)$ นั่นเอง ทั้งนี้เพื่อตัดคำตอบที่ตอบคะแนนสูงสุดและต่ำสุด ซึ่งถือ
ว่าส่วนใหญ่ไม่เป็นคะแนนที่แท้จริง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ มีค่าเท่ากับ .8773 ค่า
ดังกล่าวได้มาโดยใช้วิธีการหาแบบของ Kuder Richardson 21

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากคะแนนของแบบสอบถาม 3 ประเภท คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน
2. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู
3. แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์

วิธีการที่ได้มาซึ่งข้อมูลทั้งหมด ได้มาจากการทดสอบนักเรียนเป็นกลุ่ม ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกครั้งจะต้องมีการอธิบายเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเป็นอย่างดีว่า แบบสอบถามที่ถามเด็กนักเรียนนั้น ต้องการจะทราบเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของเด็กนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนและเรื่องทั่วไป โดยมีข้อความให้นักเรียนอ่าน และให้นักเรียนพิจารณาว่า เด็กนักเรียนมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก ความคิด หรือเคยปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ หรือไม่เพียงใด และเด็กนักเรียนทุกคนจะได้รับคำอธิบายต่อไปว่า คำตอบของเด็กนักเรียนจะไม่มีผิดหรือถูก สิ่งสำคัญขอให้เด็กนักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของเด็กนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และคำตอบที่ได้จะไม่มีการทบทวนหรือผลการเรียนของเด็กนักเรียน

เมื่อเด็กนักเรียนทุกคนได้รับคำชี้แจงทั้งหมดแล้ว ให้เด็กนักเรียนลงมือทำแบบทดสอบ โดยให้ทำข้อสอบตามลำดับขั้น ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน
2. แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ของนักเรียน
3. แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู

วิธีจัดการกับข้อมูล

1. ให้ตรวจคะแนนแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู และความซื่อสัตย์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทั้งหมด

2. คาสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู และความซื่อสัตย์ตามหัวข้อที่จะศึกษา

3. เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของจำนวนคนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งมีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพแวดล้อม ระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกัน ใช้ χ^2 -test

4. เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ ซึ่งมีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ใช้ t -test

5. วิเคราะห์ความแตกต่างของความแปรปรวนที่ได้จากการวัดความซื่อสัตย์ ซึ่งมีระดับชั้นเรียน ระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกัน โดยใช้

One-way ANOVA

ถ้าพบค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้ Newman-Keul Method

6. คาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากผลการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ กับความซื่อสัตย์ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson product moment correlation coefficient

ตรวจสอบค่าความมีนัยสำคัญของคาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ โดยใช้ t -test

* สถิติที่ใช้ในการจักรเท่ากับข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ย ใช้สูตร (ลวน สายยศ และ อังคณา ตันติรัตนานนท์ 5215 : 51)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนคน

*

2. การหาค่าความแปรปรวน ใช้สูตร (ลวัน สายยศ และ อังคนา
ตันศิริตานนท์ 2515 : 100)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 = เป็นความแปรปรวน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N = จำนวนคน

3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 ตัว ใช้สูตร
(วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 48)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left[\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right] \left[\frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2} \right]}}$$

เมื่อ t = ค่าที่ใช้พิจารณาการกระจาย

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

s_1^2, s_2^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 1 และ
กลุ่มที่ 2

n_1, n_2 = จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป ใช้สูตร (Linguist
1956 : 55-56)

$$F = \frac{MSb}{MSw}$$

เมื่อ F = ค่าที่ใช้พิจารณาใน One way ANOVA

MSb = ค่าเฉลี่ยของผลบวกของกำลังสองระหว่างกลุ่ม

MSw = ค่าเฉลี่ยของผลบวกของกำลังสองภายในกลุ่ม

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่ละคู่หลังจากทดสอบความ
แปรปรวนแล้ว ใช้สูตรของ Studentized q-statistic แบบ Newman Keul
Method (Winer 1962 : 72-102)

5. ทาคาสหสัมพันธ์ ใช้สูตร (Nudaily 1975 : 140)

$$r = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r = สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X, \sum Y$ = ผลรวมของผลการวัดคะแนนจาก X และ
คะแนน Y ตามลำดับ

$\sum XY$ = ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับ Y

$\sum X^2, \sum Y^2$ = ผลรวมของกำลังสองของ X และ Y

N = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

6. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้สูตร

(Guiford, 1956 : 219)

$$t = \frac{r\sqrt{N-2}}{\sqrt{1-r^2}}$$

เมื่อ t = ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

r = สัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์

N = จำนวนคน

7. การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ ใช้สูตร (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 :

150)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2 + s_L^2}{n}}}$$

เมื่อ t = ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

$\bar{X}_H, \bar{X}_L$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

s_H^2, s_L^2 = ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

n = จำนวนคน 25 % ของทั้งหมด

8. การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ใช้วิธีการวิเคราะห์

ค่าความแปรปรวน (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 159-162)

$$r_{tt} = 1 - \frac{MS_{\text{error}}}{MS_{\text{ind}}}$$

เมื่อ r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่น

$$MS_{\text{error}} = SS_{\text{error}} / (n-1)(k-1)$$

$$MS_{\text{ind}} = SS_{\text{ind}} / (n-1)$$

9. การหาค่าความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูใช้สูตร

(วิเชียร เกตุสิงห์ 2520 : 121)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^k \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

เมื่อ O_{ij} = ความถี่จากการสังเกตในช่องในแถวที่ i , คอลัมน์ที่ j

E_{ij} = ความถี่คาดหวังในแถวที่ i และคอลัมน์ที่ j

r = จำนวนแถว

k = จำนวนคอลัมน์

บทที่ 4
ผลการค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ในการเสนอผลการค้นคว้า ผู้วิจัยได้เสนอผลการค้นคว้าตามลำดับสมมุติฐานที่ใดตั้งไว้ โดยมีการกำหนดสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้

r	แทนค่า	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
N	แทนค่า	จำนวนคน
$\bar{X}$	แทนค่า	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทนค่า	ความแปรปรวน
t	แทนค่า	สถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
df	แทนค่า	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทนค่า	ผลบวกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทนค่า	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง (Mean of square)
F	แทนค่า	สถิติที่ใช้พิจารณา One-way ANOVA
q	แทนค่า	q-statistic
*	แทนค่า	ความมีนัยสำคัญระดับ .05

ผลการค้นคว้า

ตอนที่ 1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์

สมมุติฐานในการวิจัย

- "1. การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็ก"

ตาราง 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความช้อสทัยและการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู	ความช้อสทัย		การอบรมเลี้ยงดู		ΣXY	N	r_{XY}	t
	ΣX	ΣX^2	ΣY	ΣY^2				
เหตุผล	6953	142693	13905	574968	286116	337	.7976	24.2017*
ชมงวค	2965	59446	6351	261556	122863	154	.5572	8.2729*
ปลอยปละ	3711	72291	6029	183415	109893	202	-.3202	-4.7797*

$$t_{.05(\infty)} = 1.96$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 2 แสดงว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และแบบชมงวคก ทงนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความช้อสทัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบปลอยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความช้อสทัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูและความช้อสทัยกับตัวแปรต่าง ๆ

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรต่าง ๆ

2.1.1 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีเพศต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ตาราง 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศและการอบรมเลี้ยงดู

เพศ	จำนวนคนแบ่งตามการอบรมเลี้ยงดู			รวม
	เหตุผล	ชมงวค	ปลอยปละ	
ชาย	(160.48) 140	(73.33) 69	(69.19) 121	330
หญิง	(176.52) 157	(80.67) 85	(105.81) 81	363
รวม	337	154	202	693

$$\chi^2 = 17.6288$$

$$\chi^2_{.05 (df 2)} = 5.99$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 แสดงว่า เพศกับรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เพศต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

2.1.2 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการอบรมเลี้ยงดู

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวนคนแบ่งตามการอบรมเลี้ยงดู			รวม
	เหนือ	เขมร	ปลาย	
สูง	(169.72) 180	(77.56) 73	(101.73) 96	349
ต่ำ	(167.28) 157	(76.44) 81	(100.27) 106	344
รวม	337	154	202	693

$$\chi^2 = 2.4447$$

$$\chi^2_{.05(df 2)} = 5.99$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 4 แสดงว่า สัมพันธ์ของการเรียนและรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่มีความสัมพันธ์กัน แสดงว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.1.3 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน"

ตาราง 5 เปรียบเทียบสภาพแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดู

สภาพแวดล้อม	จำนวนคนแบ่งตามการอบรมเลี้ยงดู			รวม
	เหตุผล	เข้มงวด	ปล่อยปละ	
เมือง	(54.95) 155	(25.11) 18	(32.94) 40	113
ชนบท	(282.94) 202	(125.69) 136	(169.06) 126	530
รวม	337	154	202	693

$$\chi^2 = 4.2135$$

$$\chi^2_{.05}(df\ 2) = 5.99$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 5 แสดงว่า สภาพแวดล้อมและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.1.4 สันนิษฐานในการวิจัย "เด็กที่มีระดับการทำความเข้าใจของผู้ปกครองต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ตาราง 6 เปรียบเทียบระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการอบรมเลี้ยงดู

ระดับการศึกษา	จำนวนคนแบ่งตามการอบรมเลี้ยงดู			รวม
	เหตุผล	เข้มงวด	ปล่อยปละ	
ไม่เกิน ป.4	(105.83) 157	(75.70) 79	(99.40) 105	341
ป.4 - มศ.3	(107.47) 115	(49.11) 48	(66.42) 50	221
มศ.3 ขึ้นไป	(63.70) 65	(29.11) 27	(30.18) 39	131
รวม	337	154	202	693

$$\chi^2 = 2.7393$$

$$\chi^2_{.05}(df\ 4) = 9.49$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 6 แสดงว่า ระดับการศึกษาและรูปแบบของการอบรม เลี้ยงดูไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กที่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะมีรูปแบบของการ อบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.1.5 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่ผู้ปกครอง มีอาชีพต่างกัน จะได้รับการ อบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ตาราง 7 เปรียบเทียบอาชีพของผู้ปกครองและการอบรมเลี้ยงดู

อาชีพ	จำนวนคนแบ่งตามการอบรมเลี้ยงดู			รวม
	เหตุผล	เข้มงวด	ปล่อยปละ	
รับราชการ	(62.73) 69	(28.67) 31	(37.60) 29	129
ค้าขาย	(74.40) 70	(34.0) 30	(44.60) 53	153
เกษตรกร	(128.87) 134	(58.89) 60	(74.24) 71	265
รับจ้าง	(70.998) 64	(32.44) 33	(42.56) 49	146
รวม	337	154	202	693

$$\chi^2 = 7.5758$$

$$\chi^2_{.05}(df 6) = 12.59$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 7 แสดงว่า อาชีพของผู้ปกครองและรูปแบบของการ อบรมเลี้ยงดูไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีรูปแบบของการ อบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความชั่งนัยกับตัวแปรต่าง ๆ

2.2.1 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีเพศต่างกันจะมีความชั่งนัยต่างกัน"

ตาราง 8 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศและความชั่งนัย

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ชาย	408	20.8206	49.0162	2.1705
หญิง	464	22.0120	13.7236	

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง ๑ แสดงว่า เพาะปลูกและ ینگ มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐5

2.2.2 สมมุติฐานที่ ๓ การวิจัย เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความซื่อสัตย์ต่างกัน

ตาราง ๑ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับชั้นเรียนและความซื่อสัตย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	223.1214	111.5607	6.7833*
ภายในกลุ่ม	869	14291.91+2	16.4461	
รวม	871	14515.0356		

$$F_{.05} (2, 869) = 2.99$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง ๑ แสดงว่า เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐5 ดังนั้นจึงทำการทดสอบเพื่อดูว่าเด็กที่มีระดับชั้นเรียนกลุ่มใด จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน โดยการใช้วิธีวิเคราะห์ตามตาราง ๑

ตาราง ๒ ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าระหว่างระดับชั้นเรียนและความซื่อสัตย์

ระดับชั้นเรียน		๑. ๕	๒. ๒	๓. ๔
	$\bar{x}$	18.8219	19.3497	19.9320
๑. ๕	18.8219	-	1.0278	๐.1101*
๒. ๒	19.81๖7		-	๐.525๗
๓. ๔	19.9320			-

$$q_{.05} (r, 872) = 2.772$$

$$q_{.05} \sqrt{MSW/r} = 4.984$$

$$r = 2$$

$$r = 3$$

$$.314$$

$$.5958$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 10 แสดงว่า เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน คือ ป. 5 และ ม. 2 ป. 5 และ มศ. 4 ม.2 และ บค. 4 จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.3 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน"

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความซื่อสัตย์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	$\bar{x}$	s^2	t
สูง	441	19.9253	15.1880	2.9589*
ต่ำ	431	19.1159	17.2050	

$$t_{.05 (870)} = 1.96$$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 11 แสดงว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.4 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ต่างกัน"

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมและความซื่อสัตย์

สภาพแวดล้อม	n	$\bar{x}$	s^2	t
เมือง	147	19.91-9	25.2356	1.3445
ชนบท	231	19.4077	16.9264	

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 12 แสดงว่า สภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ของเด็ก จะมีความซื่อสัตย์ที่ไม่น่าจะต่างกัน

2.2.5 สมมุติฐานในการวิจัย เด็กที่การศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และความซื่อสัตย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	11.3005	5.6503	1.2357
ภายในกลุ่ม	369	14292.2075	38.7485	
รวม	371	14294.0080		

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 13 แสดงว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองที่ต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ของ เด็กที่ไม่แตกต่างกัน

2.2.6 สมมุติฐานในการวิจัย เด็กที่อาชีพของผู้ปกครองต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ต่างกัน

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอาชีพของผู้ปกครองและความซื่อสัตย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	58.4175	19.4725	1.2009
ภายในกลุ่ม	368	14071.3624	38.2374	
รวม	371	14132.7800		

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 14 แสดงว่า อาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกัน จะมีความซื่อสัตย์ของเด็กไม่แตกต่างกัน

มทท 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของ เด็กไทย
ทั่วประเทศว่าเป็นอย่างไร

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรทางด้านเพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองเด็กว่าจะมีผลต่อการ
อบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์มากน้อยเพียงใด

3. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดการอบรมเลี้ยงดู

วิธีดำเนินการวิจัย ครั้งที่ 40

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษานี้กระทำกับเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลทั่ว
ประเทศระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2522 ทั่วประเทศ โดยถือว่า
สังคมเมือง คือเด็กในกรุงเทพมหานคร จำนวน 141 คน และสังคมชนบท ถึง เด็กใน
จังหวัดสมุทรปราการ ตาก เลย จันทบุรี และสงขลา จำนวน 731 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู

2.2 แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์

✓ การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่าความถี่ของ เด็กที่ได้จากการอบรมเลี้ยงดูซึ่งมีเพศ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน สภาพแวดล้อม ระดับการศึกษาและอาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกันใช้

χ^2 test

2. เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ ซึ่งมีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพครอบครัวต่างกัน ใช้ t-test

3. วิเคราะห์ความแตกต่างของความแปรปรวนที่ได้จากแบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ ซึ่งมี ระดับชั้นเรียน ระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครองต่างกัน ใช้ One-way ANOVA และเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ใช้ Newman-Keul Method

3. หากหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ และความซื่อสัตย์ ใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson product moment correlation coefficient และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติใช้ t-test

สรุปผลการค้นคว้า

1. การอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กัน

1.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเดิมน้ำและความซื่อสัตย์จะมีความสัมพันธ์ทางบวก โดยมีค่าสหสัมพันธ์เป็น .7976

1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและความซื่อสัตย์จะมีความสัมพันธ์ทางบวก โดยมีค่าสหสัมพันธ์เป็น .5572

1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและความซื่อสัตย์จะมีความสัมพันธ์ทางลบ โดยมีค่าสหสัมพันธ์เป็น -.3202

2. เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรต่าง ๆ

2.1 เด็กที่พบเพศต่างกันจะมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

2.2 เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.3 เด็กที่อยู่ใต้อาณาเขตต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.4 เด็กที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

2.5 เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบความสอดคล้องกับตัวแปรต่าง ๆ

3.1 เด็กที่มีเพศต่างกันจะมีความสอดคล้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05

3.2 เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความสอดคล้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 เด็กที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีความสอดคล้องแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะมีความสอดคล้องไม่แตกต่างกัน

3.5 เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะมีความสอดคล้องไม่แตกต่าง

กัน

3.6 เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะมีความสอดคล้องไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

(ตอนที่ 1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความสอดคล้อง

ผลการศึกษาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความ
 สอดคล้องของเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05) ($r = .7976$) ซึ่งผลการศึกษาค
 อร์เรชัน เป็นการสนับสนุนผลงานของ เซียร์ แมกโกบี และเลวิน (Sear, MacCoby
 and Lewin. 1957 : 1-4) ที่ว่า การอบรมเลี้ยงดูหรือการปฏิบัติของพ่อแม่
 ผู้ปกครองที่มีต่อเด็กนั้นจะมีผลต่อพฤติกรรม หักเสวนคติ และพฤติกรรมของเด็ก โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่ง เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลนั้นจะทำให้เด็กสามารถทำประโยชน์ให้
 แก่ตนเองและผู้อื่นได้ มีความรับผิดชอบในตนเอง และที่สำคัญคือ เด็กที่ได้รับการอบรม
 เลี้ยงดูแบบมีเหตุผลนั้นจะสามารถบังคับกับตนเองได้ (สมาคมคหกรรมศาสตร์ 2518 :
 4๖) (ทั้งนี้เพราะ พ่อแม่ผู้ปกครองได้ให้ความรักความอบอุ่น เป็นเหตุมีผล และให้ความ
 ช่วยเหลือแก่เด็กอย่างเหมาะสม ช่วยเหลือเอง ทำให้เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะ
 ที่มีเหตุผลมีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องของเด็กโดยตรง)

นอกจากนั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความซื่อสัตย์ของเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .5572$) ซึ่งผล การศึกษาค้นคว้านี้แสดงให้เห็นว่า การที่บิดามารดา ผู้ปกครองมีการตั้งกฎเกณฑ์การกระทำ ของเด็กทุกอย่าง ทำให้เด็กอาจหวาดกลัวทุกสิ่งทุกอย่างอย่างมีระเบียบวินัยโดยเกรงครุฑ ด้ง ซัยมอน (Symond . อ้างอิงจาก วรณี วัชรธรรม 2515 : 2) กล่าวว่า เด็กจะสามารถปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี ว่านอนหลอน ร่าย เฝ้ายาว อยู่ในโอวาทของ พ่อแม่ ดังนั้น เมื่อเด็กจะกระทำสิ่งใดก็ตาม มักจะยั้งคิดและเช็ดฟังในคำสั่งสอนของ พ่อแม่ ผู้ปกครอง อันอาจจะทำให้เด็กมีแนวโน้มว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เข้มงวดกวดขันนั้นจะมีแนวโน้ม (superego) เข้ามายกย่องเห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ ความดีหรือสิ่งที่เคยปฏิบัติเสมอมา ดังนั้น จึงมีผลทำให้เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของเด็กโดยตรง

(สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความ ซื่อสัตย์ของเด็ก) ($r = -.3202$) ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้เป็นการสนับสนุนผลงานวิจัยของ บาลด์วิน กัลลฮอร์น และเบรสส์ (Baldwin, Kalthorn and Bress อ้างอิง จาก นวลศิริ เปาโรหิตย์ จันทนาศรี ชันนุญ และ อรุณ ชันนุญ 2520 : 198-199) ที่ว่า (เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้นเด็กสามารถกระทำสิ่ง ทุกอย่างตามความปรารถนาของตนเองได้ เมื่อมีความปรารถนา หรือความต้องการในสิ่ง ใด เด็กมักจะพยายามสนองความต้องการของตนเองให้ได้ ทั้งนี้เพราะเด็กมีความสำนึก (ego) ที่บดบัง และยิ่งไปกว่านั้น เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นั้นยังขาดตัวแม่ที่ติดจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ผลก็คือ เด็กจะขาดความซื่อสัตย์ ขาดความ เสียสละโดยง่าย ดังนั้น เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจึงมีความสัมพันธ์ กับความซื่อสัตย์ในทางตรงกันข้าม คือ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ยิ่งสูงจะมีความซื่อสัตย์น้อยลง)

(ตอนที่ 2 เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูและความสอดคล้องกับตัวแปรต่าง ๆ

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรต่าง ๆ

2.1.1 สมมติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีเพศต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ผลการศึกษพบว่า เพศชายและเพศหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 17.6208$) สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวารินทร์ ม่วงสุวรรณ (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ 2517 : 93) ที่พบว่า จำนวนคนของเพศชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้เพราะ สังคมไทยส่วนใหญ่ให้อิสระแก่เพศชาย สำหรับเพศหญิงนั้นจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามกรอบประเพณีต่าง ๆ ของสังคม ดังนั้น (จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า เพศหญิงไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แต่ส่วนใหญ่จำนวนคนของเพศหญิงจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลมากกว่าเพศชาย) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมาน กาเน็ค (อमान กาเน็ค 2520 : 37) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็น การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลจะมีใน เพศหญิงมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(2.1.2 สมมติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน"

ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้มีอิทธิพลต่าง ๆ เข้ามามีเกี่ยวข้องเป็นต้นว่า ระดับสติปัญญาของเด็กเอง ผลการถกนถวาทจึงกล่าวเป็นการสนับสนุนทฤษฎีของ Piaget ที่ว่า "พัฒนาการของโครงสร้างทางสมองของคนตัวไปนั้นเหมือนกัน") (ดวงเดือน กาสกรภัทร์ ม.ป.ช. : 4) นั่นแสดงว่า ไม่ว่าเด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูเหมือนกันหรือแตกต่างกัน แต่เนื่องจากโครงสร้างทางสติปัญญาเหมือนกันจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

(2.1.3 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน")

ผลจากการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมในสังคมที่ต่างกันจะมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน ซึ่งในข้อนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ และสนับสนุนงานวิจัยของ วารินทร์ มวงสุวรรณ (วารินทร์ มวงสุวรรณ 2517 : 93) ที่พบว่า เด็กในต่างจังหวัด และในกรุงเทพฯ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความคุมพอ ๆ กัน และเด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควมรักไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองในชนบทอาจจะได้รับฟังข่าวสารทาง ๆ มีความรู้เพิ่มมากขึ้น และสภาพการคมนาคมที่ติดต่อสะดวก จึงมีผลทำให้บุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ต่างกันได้รับการ อบรมเลี้ยงดูไม่ต่างกัน

(2.1.4 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน")

ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันจะมีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน ซึ่งในข้อนี้ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ปัจจุบันรัฐบาลได้มีนโยบายเร่งรัดพัฒนาชนบท ทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองที่อยู่ในชนบทได้รับความรู้ ข่าวสารทาง ๆ อย่างทั่วถึงไม่ว่าผู้นั้นจะอยู่แห่งใด มีระดับการศึกษาขนาดไหน อาจจะได้รับความรู้อย่างทั่วถึงกัน) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวารินทร์ มวงสุวรรณ (วารินทร์ มวงสุวรรณ 2517 : 92) ที่กล่าวว่า ชาวสารคาม ๆ สามารถสื่อสารไปยังพ่อแม่ ผู้ปกครองในชนบทได้ก็ ดังนั้น ไม่ว่าผู้ปกครองจะอยู่ที่ใด มีระดับการศึกษาขนาดใด จะมีผลทำให้ ถิ่นนิยมและทัศนคติในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูบุตรของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะอบรมเลี้ยงดูบุตรไม่แตกต่างกัน

2.1.5 (สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน")

ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กที่มีอาชีพของผู้ปกครองต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน ซึ่งในข้อนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก อาชีพของผู้ปกครองที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ในการศึกษาครั้งนี้มีขอบเขตกว้างขวางมากเกินไป

เช่น อาชีพค้าขาย ไม่ได้กำหนดว่ามีรายได้เท่าไร ทำขายแบบไหน ซึ่งในการค้าขายนั้น อาจจะเป็นผู้ขายของในตลาดที่มีรายได้เพียงเล็กน้อย จนกระทั่งเป็นเจ้าของธุรกิจเล็กก็ได้ แม้แต่ อาชีพรับราชการก็เช่นเดียวกันไม่ได้มีการกำหนดว่าราชการนั้นมีความรับผิดชอบขนาดไหน ดังนั้น จึงมีผลทำให้การศึกษาค้นคว้าว่า เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ถึงแม้ว่าอาชีพต่างกันแต่ระดับเศรษฐกิจหรือรายได้ไม่ต่างกัน จึงทำให้ผลการวิจัยมีความการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน

นอกจากนั้น ในปัจจุบันนี้ พ่อแม่ ผู้ปกครองต่างได้รับฟังข่าวสารต่าง ๆ เพิ่มขึ้น การคมนาคมสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงน่าจะเป็นสาเหตุให้อีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกันได้

2.2 / เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสอดคล้องกับตัวแปรต่าง ๆ

2.2.1 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่เพศต่างกันจะมีความสอดคล้องต่างกัน"

ผลจากการศึกษาพบว่า เพศชายและหญิงจะมีความสอดคล้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.1705$) สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้และในการศึกษาค้นคว้านี้ ผลการวิจัยพบว่าสอดคล้องกับการศึกษาของ เทอร์นีย์ (Turney) ที่ว่า ความตรงต่อเวลา หรือความซื่อตรงของนักศึกษาชายและหญิงจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับเพศชายและหญิงจะมีความสอดคล้องเป็นอย่างใดนั้น โจนส์ (Jones) กล่าวว่า ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม หรือความคาดหวังของสังคมเป็นสำคัญ เช่น เจ้าหญิงสามารถเล่าเรื่องตามสภาพสังคมได้ดีกว่าชาย

2.2.2 สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่มีระดับเรียนต่างกันจะมีความสอดคล้องต่างกัน"

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันจะมีความสอดคล้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 6.7633$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และมีมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และมีมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผลการวิจัยได้ชี้ว่า ความสอดคล้อง

จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามระดับชั้นเรียน นั่นคือ เป็นการสนับสนุนคำกล่าวของ เฮลล็อก (Hurlock. 1956 : 436-438) ที่ว่า ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กนั้น เด็กควรจะต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับศีลธรรมเพิ่มมากขึ้น ตามสภาพของการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น เบนดูรา (Bandura) กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ของ บุคคลนั้นจะได้รับอิทธิพลจากการลอกเลียนแบบ หรืออิทธิพลของสังคมที่จะนำไปสู่ การสร้างค่านิยมทางสังคมให้แก่เด็ก

(2.2.3) ธรรมชาติในการวิจัย เด็กที่ไม่ได้สัมผัสทั้งทางการเรียนด้วยกัน จะมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีอายุ 6-7 ปี ทางการเรียนต่างกันจะมี ความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p = 2.9539$) ซึ่งสอดคล้อง กับสมมุติฐานที่ถึงไว้ และผลการวิจัยที่ชี้ในการสนับสนุนการค้นคว้าของ เฮลล็อก (Hurlock) ที่ว่า คนที่มีสติปัญญาสูง สามารถตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ได้ดี โดยอาศัยจากการพิจารณาในด้านภาระกระทำ และสติปัญญาจะมีส่วนช่วยในจริยธรรม ของเด็ก และขณะเดียวกัน เป็นการสนับสนุนการศึกษาของ ฮาร์ทชอร์ และเมย์ (Hartshorne and May) ที่พบว่า เด็กในโรงเรียน ปัสสัสมัพันธ์ทาง ศรีปัญญานะกว่าบ่อสัตย์ .05 นั้นเป็น เรื่องแสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีสติปัญญาสูง ทางการเรียนต่างก็จะมี ความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

2.2.4) สมมุติฐานในการวิจัย เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมทางบ้าน จะมีความซื่อสัตย์ต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกันจะมีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้จาก ข้อบารจาก สภาเหตุที่ว่า ในปัจจุบันนี้ กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทุกสภาพสังคม เพราะได้รับ อิทธิพลจากสื่อมวลชน ผู้ปกครองต่างได้รับข่าวสารและความเป็นไป ของบ้านเมือง เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับสังคมก็จะกำหนดกฎ กติกา เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นจึงทำให้

ผู้ปกครองของเด็กมีวิธีการ ปฏิบัติเอาใจโดยมีใจรัก รัก เมตตา ใส่ใจ มีความยุติธรรม)
 ถึง สุพัทธา สุภ.พ. (2557) ได้กล่าวว่า พ่อแม่จะต้องสร้างความยุติธรรม
 ความไว้วางใจว่า รักให้เด็ก ถ้าพ่อแม่พูดกับเขาว่า อย่าทำอะไร เด็กก็จะฟังไปอย่าง
 อีกด้วย ฉะนั้น เด็กจะมีความซื่อสัตย์หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับพ่อแม่ และการเลี้ยงดูแบบ
 สิ่งแวดล้อมทางสังคม ประการที่สาม สภาพแวดล้อมในสังคมไทยปัจจุบัน ไม่มีความแตกต่าง
 กันมากนัก แต่การคมนาคมสะดวก จึงมีแนวโน้มให้ เด็กได้มีโอกาสพบปะกับ
 จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

2.2.5 (สมมุติฐานในการวิจัย เด็กที่ระดับการศึกษาของผู้อุปการต่างกัน
 จะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษพบว่า เด็กที่ระดับการศึกษาของผู้อุปการต่างกันจะมีความ
 ซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้) ผลการวิจัยครั้งนี้
 จึงเป็นเครื่องยืนยันและสนับสนุนผลการวิจัยของกวงเกื้ออง, ชุมชนวน และ เพ็ญแข
 ประจันต์ (2520) ที่พบว่า จริยธรรมของเยาวชนไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไป
 ตามฐานะของครอบครัว นั่นคือไม่ว่าผู้อุปการจะมีระดับการศึกษาแบบใดก็ตาม
 เด็กจะมีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

2.2.6 (สมมุติฐานในการวิจัย "เด็กที่อาศัยผู้อุปการต่างกัน
 จะมีความซื่อสัตย์ต่างกัน"

ผลการศึกษพบว่า เด็กที่อาศัยผู้อุปการต่างกันจะมีความซื่อสัตย์
 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้ ผลการค้นคว้าครั้งนี้
 จึงเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า อาชีพของผู้อุปการทุกอาชีพจะไม่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์
 ของเด็ก และอาชีพของผู้อุปการทุกอาชีพนั้น ควรจะประกอบไปด้วยความซื่อสัตย์
 (พ.ร.ก.) ดังที่ จอห์น ฮอลต์ (John Holt) กล่าวว่า คนที่ทำธุรกิจจะต้องมี
 ความซื่อสัตย์ มีการฝึกฝนในเรื่องความซื่อสัตย์ นับตั้งแต่ผู้ประกอบการไปจนถึง
 เจ้าของธุรกิจ และเมื่อทุก ๆ อาชีพมีความซื่อสัตย์ต่อกัน จะทำให้ไม่มีภาวะการ
 การเอารัดเอาเปรียบใครได้ ฉะนั้นผลการศึกษาจึงพบว่า เด็กที่อาศัยผู้อุปการ
 ต่างกันจะมีความซื่อสัตย์ไม่ต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการวิจัย

1.1 ควรจะได้นำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและกับตัวแปรต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่สอดคล้องกับตัวแปรต่าง ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจ ความถนัดในการเรียน / การนิเทศทางสังคม ทัศนคติ เป็นต้น

1.2 ในการทำวิจัยครั้งต่อไปสมควรจะศึกษาตัวแปรในกานระดับฐานะทาง เศรษฐกิจของครอบครัวหรือรายได้ของผู้ปกครองมากกว่าจะศึกษาอาชีพของผู้ปกครอง เพราะเหตุว่า สภาพการณ์ในปัจจุบันนี้สภาพทางเศรษฐกิจจะมีผลกระทบต่อคนเป็นอันมาก

2. ด้านการศึกษา

2.1 พ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรจะให้ความสนใจในการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล เพื่อให้เด็กไ้มีบุคลิกภาพ ทัศนคติ และพฤติกรรมตามที่สังคมต้องการ ไม่ควรจะมีกระบวนการอบรมบุตรตามความเคยชิน หรืออบรมเลี้ยงดูบุตรตามตนเองที่เคยประสบมาก่อน

2.2 ครูและผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กควรมีการปลูกฝังบุคลิกภาพของเด็กให้เป็นที่ต้องการของสังคม ทั้งนี้เพราะ ลักษณะการเรียนการสอนลักษณะของครูจะมีผลต่อเด็กโดยตรง โดยเด็กจะมีการลอกเลียนแบบจากครู หรือผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็ก

2.3 กิจกรรมสันทนาการของเด็กจะมีผลต่อค่านิยมและคุณสมบัติเฉพาะของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่าน เด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอ่านมากที่สุด และการอ่านจะมีผลต่อกิจกรรมของเด็กโดยตรง และถ้าเด็กได้อ่านหนังสือประเภทใด เด็กก็มักจะมีทัศนคติตามที่ได้อ่านมาแล้วนั่นเอง ฉะนั้นบุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กควรจะได้พยายามควบคุมสนับสนุนให้เด็กใ้รู้จักการอ่านที่ดีและเหมาะสมต่อไปอีกด้วย

١٢٣٤٥٦٧٨٩

บรรณานุกรม

กฤษดา กษาณวุฒิ การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีและบุคลิกภาพของบุตรที่บิดามารดา
มีระดับการศึกษาต่างกัน ปรินธิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513,
143 หน้า อัดสำเนา

เกื้อกูล ทาติทธิ การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีและบุคลิกภาพของบุคคลที่มาจาก
ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน ปรินธิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2513, 123 หน้า อัดสำเนา

คมเพชร ฉัตรสุกกุล การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว
และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ปรินธิพนธ์ กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515, 123 หน้า อัดสำเนา
จอห์น ฮอลท์ โรงเรียนแบบเสรี แปลโดย ชุมศรี รักษ์นิชพงศ์ การวิจัยแห่งชาติ
2520, 379 หน้า

เชิดชาย เหล่าหล้า สังคมวิทยาเมือง แพรวพิทยา 2520, 266 หน้า

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉินิก รายงานการวิจัยจริยธรรมของ
เยาวชนไทย สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
2520, 344 หน้า

ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ เอกสารประกอบการสอนวิชาทฤษฎีของเพียเจต์ ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ม.ป.ป. 78 หน้า
ดวลย์ ยุคทวีระ "การฉ้อราษฎร์บังหลวง" ข้าราชการ 21(12) : 23-31 ธันวาคม
2519

ทวี บุญยเกตุ พอสอนลูก เพ็ญอักษร 2515, 320 หน้า

หินพันธุ์ นาคะตะ "การคอรัปชั่นในราชการไทย : การสำรวจความคิดเห็นของข้าราชการ
และประชาชน" พัฒนบริหารศาสตร์ 17(3) : 366-409 กรกฎาคม 2520
ชารินทร์ กรชัยเชียร และ คนอื่น ๆ การฉ้อราษฎร์บังหลวง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
2520, 60 หน้า

นวลศิริ เปาโรหิตย์ และ คนอื่น ๆ จิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2520,
340 หน้า

ประพันธ์ สุททาวาส ความก้าวร้าวและการฉวยมือเลี้ยงดู ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร 2519, 56 หน้า อัดสำเนา

ประยุทธ์ วัชรระคินธุ์ ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูของพลแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514, 64 หน้า อัดสำเนา

ประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของ เด็กและเยาวชน วัชรินทร์ การพิมพ์ 2517, 239 หน้า

ปริญญานิพนธ์, วิชา ทางวิธีปฏิบัติ วิชาครั้งที่ 2 คลังวิทยา 2499, 424 หน้า

พิชิต พิชิตรัมย์ ความยากจน : ความแตกต่างทางเศรษฐกิจ สังคมและประชากร สังคมศาสตร์ปริทัศน์ 12(11) : 67-83 ตุลาคม 2517

ยุพิน นิวัฒน์ การศึกษาเปรียบเทียบของประกอบทางด้านเกษตรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ป.ก. วันที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515, 115 หน้า อัดสำเนา

ล้วน สายยก และ บังคมฯ สันติวิธีทางาน สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2515, 276 หน้า

วนิดา มนต์ไพฑูริย์ การศึกษาเปรียบเทียบของประกอบทางด้านเกษตรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ป.ก. วันที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคกลาง ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515, 109 หน้า อัดสำเนา

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแม่ให้กำพร้าและแบบควบคุม ความเชื่อใจและวิสัยทางสังคม ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร 2517, 189 หน้า อัดสำเนา

วรรณิ วัชรธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกกับนิคชอบของ เด็กเรื้อรังชาติไทยและเด็กเชื้อชาติจีน ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร 2515, 70 หน้า อัดสำเนา

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 5 เรื่องการวิจัย 2522, 164 หน้า
 ตงกนระหว่างชาติสำหรับการแก้คำเรื่งเด็ก การวิจัยพฤติกรรมประเภทิกมาตอนต้น

โครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา 2506-2509 กรุงเทพฯ
 วัฒมกนแห่บรมครูแห่เง่ประเท่ไทยในระบบราฐนูปถัมภ์ กรอกรว้ลัมพันธ์
 วิทยุกิจ 2518, 403 หน้า

ฉวน กานัด การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อการปรับตัวของเด็ก ปรินูพานิพนธ์
 กต.ม มหาวิทยาลัยเรื่งกรนทรวิโรฒประจวบคีตร 2520, 84 หน้า
 อีกร การพธิกร "หลักกรการ" นธน 12(55) : 12-16 สิงหาคม-
 กนขาน 2521

อีกรรกร สารนาก เพื่หัพย์ ชะพิน และ กรนินท์ เกรทองก่า ลิตวิทยาวัยรุ่น
และการึกษา มหาวิทยาลัยรามก้างหง 2520, 100 หน้า

สุพกร สภา ปัญหาลังคม ไทยวัฒนาพานิช 2515, 177 หน้า

สุพกร สภา ลังคมและวัฒนธรรมไทย กานิม กรอกรว้ล ฟ้าสนา ประเทธิ พิมพ์
 กรังที่ 2 ไทยวัฒนาพานิช 2520, 194 หน้า

สุพกร (นามแฝง) นารการสนนุกร เพื่องอีกร 2516, 323 หน้า

ฉานน อากกริม ลักษณะลังคมและปัญหาลังคมของไทย ไทยวัฒนาพานิช 2517, 150
 หน้า

กรพิน นาคประคินฐ ความลัมพันธ์ระว้างนวกนพธิทางการเรื่ยนและการกรรมาเง่
พลเมื่องคิ ปรินูพานิพนธ์ กต.ม มหาวิทยาลัยเรื่งกรนทรวิโรฒประจวบคีตร
 2518, 47 หน้า อีกรค่าเง

Guilford, J.P. Fundamental Statistic in Psychology and Laucation.
 New York, McGraw-Hill Book Company 1955, 605 p.

Hurlock, H.B. Child Development. New York, McGraw-Hill Book
 Company 1956, 703 p.

Jersild, J. Child Psychology. Printice Hall, Inc. 1960, 506 p.

Lindquist, E.F. Design and Analysis of Experiments in Psychology
and Education. Boston, Houghton Mifflin Company 1956, 393 p.

- Morrow, R.W. and Wilson, C.R. "Family Relations of Bright High - Achievement and Under - Achievement High School Boys," Child Development. 32 - 501-510, March, 1961.
- Piaget, J. The Moral Judgement of the Child. New York, Collier Books, 1962. 410 p.
- Rogers, D. Issues in Adolescent Psychology. New York, Meredith Cooperation, 1972, 577 p.
- Sears, R.R., Maccoby, E.E., and Levin. Pattern of child Rearing. Evanston, Illinois, Row Peterson and Company, 1957. 549 p.
- Tiffin, J.H., Knight, F.B. and Josey C.C. The Psychology of Moral People. Boston D.C. Heath and Company, 1946, 581 p.
- Watson, R.I. Psychology of the Child. Second Edition, John Wiley & Son Inc., 1959, 635 p.
- Vert, J.E. and others. Statistical Methods in Educational and Psychological Research. Boston, Alleton-Century Crofts, Inc., 1944, 435 p.
- Wright, D. The Psychology of the Moral Behavior. Middlesex England, Penguin Book Ltd, 1957, 326 p.
- _____. Webster's New Universal Dictionary of the English Language. New York, Webster's Universal Press, 1977, 2129 p.
- Winer, B.J. Statistical Principle in Experimental Design. New York, McGraw-Hill, 1962, 703 p.

ពាក្យស្នើសុំ

1

2

ถ้าแจ้งในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่าง , ไป โดยวิธีข้อความให้นักเรียนอ่าน แล้วให้พิจารณาว่า นักเรียนมีลักษณะเช่น ความรู้สึก ความคิด หรือเคยปฏิบัติเหมือนกับที่แท้จริงหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้ การถามถึงนักเรียนจะไม่ถูกหรือผิด ขอว่าครูขอให้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ได้ กับสามารถบอกเป็นจริงตรงนักเรียนได้ว่าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จะคำตอบที่ได้จะไม่มีผลกระทบอะไรต่อการเรียนของนักเรียน

ขอขอบคุณนักเรียนทุกท่านที่ได้ช่วยทำแบบสอบถามตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามรายละเอียดชีวิตนักเรียน

ให้นักเรียนเติมคำในช่องว่าง และใส่เครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อที่ตรงกับ
ความจริงของตนเอง

1. ชื่อ.....
2. ผลการเรียนในภาคเรียนที่ ปี.....
3. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

4. ระยะเวลาที่สมัครเป็นสมาชิก

☐ ไม่เกิน 1 ปี

☐ ระหว่าง 1 ปี ถึง 3 ปี

☐ มากกว่า 3 ปีขึ้นไป

5. ตำแหน่งสมาชิก

☐ ประธาน

☐ ราชบัณฑิตพิเศษ

☐ เลขานุการ (หรือ 1. เลขานุการ เลขานุการ)

☐ รับจ้างและอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้

6. โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่ในจังหวัด

☐ การ

☐ ทัศนบุรี

☐ มณฑลราชธานี

☐ เฉย

☐ สงขลา

☐ กรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามการรับรู้

การรับรู้ คำสั่งการไปรษณีย์ไปรษณีย์การไปรษณีย์ของท่าน ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องที่ท่านมีความรู้ ให้เครื่องหมาย 1 ถึง 5 ดังนี้

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง

๑) ท่านคิดว่า เอมมีรักท่านหรือไม่.....

แบบสอบถาม

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. บารุครั้งพอ แม่จะได้เห็นลูกกับเพื่อน อย่าไปมีอะไร.....				
2. เมื่อท่านไม่ปฏิบัติตามที่คำสั่งของพ่อแม่ ท่าน จะถูกทำโทษหรือดุด่า.....				
3. ท่านรู้สึกว่ามีใคร รัก ความรัก ความอบอุ่น เมื่ออยู่กับ.....				
4. พ่อแม่ไม่ยอมรับหรือความประพฤติดี ๆ ของ ท่านเลย.....				
5. ท่านต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่ตลอดเวลา.....				
6. พ่อแม่ไม่สนใจในเรื่องการคบเพื่อนของ ท่านเลย.....				
7. เมื่อท่านทำผิดสิ่งใดของพ่อแม่ ท่านจะถาม ลาโทษจากท่าน.....				
8. เมื่อท่านจะไปไหนท่านต้องขออนุญาตพ่อแม่ ก่อนเสมอ.....				
9. ท่านได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อแม่ จากพ่อแม่จนเป็นที่พอใจ.....				
10. เมื่อท่านเลือบขานแต่ไม่สนใจอะไร พ่อแม่ มักจะดุด่าจากท่าน.....				

	ชื่นชม ยกย่อง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ใจ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
11. เมื่อท่านทำงานจะรู้สึกพอใจ พอแะ					
12. ท่านไม่ค่อยได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากเพื่อน					
13. ถ้าเพื่อนชวนให้ทำผิดไม่เข้ากับ เรื่องตามหลักการ					
14. เมื่ออ่านบทความผิด ท่านมักจะดูถูกหรือดู ลงโทษเสีย					
15. ท่านระแวงเห็นใจ					
16. ขณะพักผ่อนจะคิดถึง					
17. เมื่อท่านจะออกจากไปเที่ยวกับเพื่อน พ่อแม่ จะยินยอมให้ไป					
18. พ่อแม่ไม่ยอมบอกท่านเลยว่า ท่าน					
19. พ่อแม่เคยเป็นผู้สร้างความเข้าใจ					
20. พ่อแม่จะสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น					
21. พ่อแม่จะไม่คอยถามถึงการทำงานของท่าน					
22. พ่อแม่จะใช้ความรู้ในการตัดสินใจ					
23. พ่อแม่เอาใจใส่ดูแลสุขภาพของท่านตลอดเวลา					
24. เมื่อท่านทำผิดที่ พ่อแม่จะไม่ชมเชยท่าน					
25. เมื่อท่านกลับบ้านผิดเวลา พ่อแม่จะถามหาเหตุ จากท่าน					
26. พ่อแม่เป็นผู้แนะนำและชี้แนะทางทุกอย่างแก่ท่าน					
27. ท่านรู้สึกการงานเองไม่มีความสำคัญหรือ					
28. เมื่อท่านมีปัญหาเรื่องต่าง ๆ พ่อแม่จะ					
29. พ่อแม่เฝ้าคอยให้ท่านพ้นไปจาก					
30. บ้านของท่านไม่มีความปลอดภัย					

ตาราง 15 ค่าอำนาจจำแนกวิเคราะห์ตามรายชื่อของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	6.16	11	5.88	21	6.63
2	5.00	12	4.45	22	8.69
3	4.05	13	7.00	23	8.67
4	6.41	14	6.16	24	7.00
5	5.18	15	6.13	25	9.48
6	4.25	16	7.83	26	9.64
7	6.64	17	6.23	27	8.00
8	5.65	18	6.36	28	11.14
9	4.32	19	8.43	29	10.86
10	6.93	20	6.66	30	9.59

t > .273 > .01